

Ancheta noastră

Răspunsul unui muncitor

1) Citese „CRUCIADA” din următoarele considerente: Văd în acest ziar un suflet nou născut, pus în slujba unui adevărat românism curat. De asemenea, văd o energie a tineretului neprihănit, dornic de a întrona și în țara asta, bătută de toate relele și neazurile, o viață nouă, curată, cinstită și muncitoare. Constat o acțiune pornită cu un scop bine determinat, de a purifica sufletele românești, de toate bătaioasele porniri atât spre dreapta cât și spre stânga. Să nu uităm că în Românească, dacă guvernării ar fi avut un pic de patriotism curat în vinele și sângele lor, — poporul de jos, muncitorii în special n'ar duce atâta lipsă, mizerie și șomaj. Peste fețele tuturor suferințelor din toate categoriile sociale, adică parca un suflu purificator al unui românism curat și ideal. Așa privesc eu, „Cruciada Românsimului”.

2) Mă interesează toate rubricile în general. În special, m'a interesat mult de tot articolele iubitelui nostru prieten și mare dispărut. Panaît Istrati, pe care l-am cunoscut personal în anul 1924. Punea atâta căldură, atâta vibrație, atâta entuziasm, cinsto și adevăr în articolele lui, încât te fermecau și te fascinau. Inima lui mare ura sau disprețul către cei mici și nobili, nu știa ce-i lasitatea, și neputințoși, îi înbea pe toți deopotrivă, cu aceiași sinceritate, isvorată din marea și adâncă lui umanitate! Omul, care toată viața lui nu aderase la nimic, fiind prin firea lui liber cugetător și independent de orice orgoliu lumesc, a aderat în cele din urmă la renașterea și construcția sufletesească, a unui adevărat și curat româ-

nism. Probabil că era ultima expresiune a voinței lui, într-o lume care destul l'a ignorat și bărfit. Nenocoul însă s'a abătut peste noi, că ni l-a răpit prea de timpuriu.

4) Partidele politice — le priveșc întocmai ca pe niște lipitori.

5) Mișcările de stânga sunt produsul nemulțumirilor sociale de pretutindeni, isvorâte din frământarea stărilor economice a proletariatului universal. Tehnica modernă, progresând într'un mod uimitor, a înlocuit brațele de muncă, producând astfel șomajul mondial. Oferta fiind mai mare decât cererea, consumul mai mic decât produsul, iată de aci, ca rezultat, supraproducția. Apoi, decaența vertiginoasă a monedei internaționale, a provocat toată debandada financiară de pe glob. În fața acestor crude realități, problema economico-socială-financiară — guvernele tuturor țărilor capitaliste stau înmărmurite.

Dacă toate aceste guverne care conduc popoarele, s'ar fi ocupat cu puțină dragoste și de soarta muncitorilor, — mișcările de stânga poate că nu reau.

Personal cred, că Cruciada Românsimului urmărește formarea unor elemente constiente și cinstite, de un românism curat, ideal și spiritual fără să preconizeze dictatura de dreapta sau de stânga.

Lumea trebuie să recunoască, că toate dictaturile fie de stânga sau de dreapta sunt periculoase pentru națiuni. În dosul acestor dictaturi, după paravane, a curs și va mai curge încă mult sânge nevinovat.

ILIE DOGARU
muncitor-ospătar

Correspondență din Botoșani

Duminică 5 Mai 1935, d. Mihail Sadoveanu a ținut la Botoșani, în sala teatrului „M. Eminescu” o conferință, tratând despre „Personalitatea lui Ștefan cel Mare”.

Conferința a început la ora 11,30. La începutul conferinței, d. Sadoveanu a fost întrerupt de Sandu Valeriu, care a înțeles pe conferențiar ce-l determină să vorbească Duminică dimineață, când în toate bisericile se oficiază serviciul divin. Impreună cu Sandu Valeriu, primul instigator, se aflau și următorii studenți gardiști: Donaewski, Enescu, Iftimeșcu, etc.

Sala întreagă a fost îndignată de gestul pretinsului naționalist-codrenist, care mai bine șiar vedea lungul nasului, dedesupturile și murdăriile lui și-a organizației din care face parte,

care are mai multe și variate secrete decât organizația din care face parte d. Sadoveanu. Fiindcă Sandu Valeriu nu s'a putut face cunoscut niciodată prin lucruri de valoare, se face cunoscut prin gogomăni. Nu a trecut mult decând a căutat și în București, la mediciniști, să se impună prin acele cuvinte urite, care a murdărit și compromis studenții mediciniști.

Studențimea botoșineană înfierăază gestul acestui tulburător, care face orice numai pentru a se evidenția în fața mulțimii. Iată adepții și faptele codreniștilor!

Publicul a cerut înlăturarea tulburătorilor, iar d. Sadoveanu a spus destul de calm: „Conferențiez la ora asta fiindcă așa au cerut botoșinenii. Ei m'au chemat. D-ta ar fi bine să mergi la biserică”.

S P O R T

Sport și jocuri sportive

Astăzi, când sportul s'a dovedit a fi o stare indispensabilă evoluției tineretului e necesară — cred — o tălmăcire asupra unor stări coruize — intenționate, sau inconștient poate, în ce privește sportul și jocurile sportive sau, pentru a fi mai explicit, felul cum: înțeleg să interpreteze sensul acestor expresii unui individ și care e realitatea ocultă din inconștientă — după cum am spus — sau din prostie.

În ce grad e necesar sportul dezvoltării și formării atât din punct de vedere fizic cât și moral, a tineretului, am spus-o în articole anterioare: în ce grad s'au convins de eficacitatea practicei sportive occidentale ne-o dovedesc cu prisosință, zecile de milioane pe care le au înscrise în bugeturile respective Franța, Anglia, Italia, Germania ș. a.

Că totuși, sportul își mai are însă suficienți adversari — și slavă Domnului, cu suficiență greutate — aceasta e iarăș un lucru incontestabil; să vedem însă cari sunt faptele ce i-au îndârjit atât de mult împotriva acestui, nu inofensiv ci din contra, binețecător mijloc de fortificare.

Unii — și cei mai mulți, din cei puțini ce sunt contra — s'au declarat adversari de neînduplecat, din simplul motiv, că nu ar fi făcut sport, iar cealaltă minoritate nu-l acceptă, datorită faptului că... Sportul e brutal.

Ce naivitate; dar ce urechi, orice individ, are voo să-și exprime o părere rea asupra oricărei stări — fie ea chiar mit cum e în cazul de față. Intrucât aceste aprecieri, ar fi întemeiate, sau deplasate, rămâne să se stabilească ulterior.

În caz că aceste aprecieri ar fi logice, ar trebui să le adoptăm și să concretizăm. Contrar, suntem obligați a le explica punctul nostru de vedere și a le arăta greșelile lor, căci dacă din 100 cântăreți, 99 ar cânta și unul ar urla, desi urlatu' său ar fi acoperit de volumul celor 99, tot mai melodic va fi cântecul de vor cânta cu totii.

Dar revenind la prima categorie de opoziționiști, adică cei ce pretind a nu fi făcut sport, pe acestia îi trimetem la articolul „Sport și intelectualitate” din primul număr al Cruciadei; în ce-i privește pe cei ce-l detestă datorită faptului că... ar fi brutal, pe acestia îi întrebăm pur și simplu DACA AU NOȚIUNEA CUVANTULUI SPORT.

Lar, să vedem ce înțeleg ei, prin... sport brutal.

Au spus: „ce e boxul?... o barbarie, rugby-ul... acelaș lucru.

Foot-ballul... 11 oameni ce caută să se schilodească în timp de 90 minute”.

Răspund: boxul, rugby-ul, foot-ballul etc. nu trebuiesc confundate cu sportul propriu zis, de oarece, aceste sunt jocuri sportive, în timp ce cuvântul sport are cu totul altă semnificație.

Când am spus: tineri faceți cât mai mult sport, nu i-am trimis să-și rupă picioarele sau să-și spargă capetele pe terenurile de foot-ball și rugby, nici pe ring nu i-am trimis să se bată ca chiorii.

Cuvântul sport e una, iar jocurile sportive, sunt cu totul altceva: orice mișcare făcută armonios, care să dea posibilitatea dezvoltării proporționale a tuturor părților corpului omensc, e aceia ce se numește sport.

În această privință, avem și atletismul, în general. Abia după ce a devenit un atlet în adevarata accepție a cuvântului tânăru' poate practica și jocuri sportive; că astăzi se întâmplă accidente destul de grave, câte-

odată, la aceste jocuri sportive, aceasta nu e altceva decât consecința nepracticării sportului înainte ca tânăru' să se fi apucat de jocurile sportive.

Apoi, aceste jocuri cer anumite calități — primordiale bineînțeles, e aceea de a fi un bun atlet, putând apoi după gradul de dezvoltare a anumitor părți ale corpului, să practice anumite jocuri sportive.

Deci această de a doua parte de „bosumilați”, cu oarecare dreptate și anume aceea că se perrite să practice jocuri sportive acei ce nu au făcut sport sau mai bine zis, acei ce nu în deplinesc condiția fizică.

Prin aceste jocuri, condiția fizică se păstrează, deci ele nu pot fi decât folositoare tinerilor, însă numai în condițiile de mai sus. De aici însă și până a afirmarea că... — sportul e brutal, e — după cum se vede, depărtare cu dela cer la pământ.

TOMA ALEXANDRESCU

AVANTCRONICA

Venus-Chinez-România și Juventus

Duminică 19 Mai ert. în cadrul celei de a șaptea zi a diviziunii naționale A, se vor război în țară toate componentele așa zisului lot select.

Capitala va găzdui două partide:

VENUS—CHINEZU

care numai prin adversitatea creiată în ultimul timp între aceste cluburi, promite să fie un match mare.

Un alt atout ce pledează în posibilitatea unui match extrem de disputat, e și actuala situație a beligeranților în clasament. Atât Venus cât și Chinezu, nu mai pot nutri speranțe într'o eventuală retrogradare a Ripensiei, lupta va fi însă cu atât mai dărză, cu cât se dă pentru eucerirea unuia din primele trei locuri — exceptând primul, bine înțeles.

Matchul pare deschis, de oarece avantajul terenului va fi diminuat datorită faptului că gazele vor susține astăzi Joi, un match cu F. C. Vien, asupra căreia au șanse să repurteze o strălucită victorie — totuși în matchul cu Chinezu, au încă prima șansă, victoria depinzând de felul în care se vor comporta halții marginași.

JUVENTUS—ROMANIA

va fi cel de al doilea match ce se va disputa în capitală, gazele, care ocupă cel mai prost loc — dintre formalitățile bucureștene — în clasament, vor susține matchul într'un tempo, care să le impună victoria și să se distanțeze cât mai mult, de puțin plăcuta companie a Amedei.

Pe de altă parte, România vine cu moralul ridicat de drawul obținut cu campioana Crișanei și va lupta pe cât posibil ca situația creiată de el, să o mențină cel puțin.

Rezultatul final, e greu de anticipat, de oarece forțele combatanților sunt sensibil egale, victoria oscilând atât de o parte, cât și de cealaltă, cei mai mulți forți avându-i bine înțeles Juventus, care se bucură de avantajul terenului și de faptul că n'nt odihniți; totuși un draw

n'ar fi exclus. Ambele machuri se vor disputa pe O. N. E. F.

U. TRICOLOR—RIPENSIA

La Timișoara, Ripensia va primi replica Unirii Tricolor. Oboreni, cari în ultimul timp au arătat o firmă excelentă, au ocazia să furnizeze o așa zisă „bombă”, deși Ripensia are prima șansă, datorită însă, numai galeriei.

C. F. R.—C. A. O.

Formația cercului atletice orădean, va primi vizita ceferiștilor bucureșteni.

În acest match, C. A. O. ar putea învinge, numai datorită avantajului pe care i-l dă titlul de gazdă.

AMEFA—GLORIA

Derby-ul Arșdului va fi, pare se câștigat de AMEFA, care în ultimul timp a arătat o formă superioară celei pe care o deține Gloria.

„U”—CRIȘANA

După eșecul de Duminică 2-0 — din fața C. A. O.-ului, Universitatea are de astă dată ocazia să se revanșeze asupra celui de al doilea reprezentant al Orădiei, Crișana.

Victoria pare cu atât mai posibilă cu cât, „șepcile roșii”, vor căuta să-și refacă popularitatea — cam multșor zdruncinată, de ultima înfrângere, — cu ultimul pic de energie.

Prieteni! lui PANAIT Istrati la Botoșani

Pe ziua de 10 Mai a. c., a luat ființă la Botoșani din inițiativa „Cruciadei Românsimului” asociația Prietenii lui Panait Istrati sub președinția de onoare a d-lui Mihail Stelescu.

S'a încheiat un proces verbal de constituire pe care îl semnează următorii: D-l J. Corbea, publicist Ion Chelaru, funcționar; Petre Ștefan, student; D. Bengheac, student; Th. Rotaru, funcționar; Gh. Zăcescu, student; Elena Popovici, studentă; Elisabeta Lungu, studentă; Th. Movăreanu, licențiat; I. Tăranu, student; I. Rotaru, etc.

CORESPONDENT

Rânduri către mama Un cititor despre Panait Istrati

Mamă,
Știi tu că afară
La țară
Au înfiorat pomii din nou?...
Că din fiecare
Floare
Minunea glăsuște cu parizmat ecou?...
Că păsările
— Despre cari noi spunem că trăesc în neștiro —
Dau cerului de știre
Despre alba și bogata fericire?...
Că soarele atât de luminos
— Nu ca'n orașul nostru mereu întunecos —
Zâmbește tuturor cu prietesc
Și florilor... și omului... și vitei dela plug?...

Numai în crășii nostru, mamă,
Pe sub zările de zinc, de sgară, și aramă.
Nici-o bucurie nu 'nțorește, nici ne chiamă!
Peste viața noastră trudnic de inversunată,
Nici-o albă fericire nu s'arată..
Căci pe orisiunde ochii ti-i petreci.
Înfloresc doar ziduri de palate reci..
Străzile stropite sunt cu lacrimi și sudoare.
Încât cântecul înainte de-a se naște moare..
Și pe țara străbună ce tot mi lăsați să văd
Întreaga țară caldă și mi
Măsură așă că aș vrea
Să vă văd și eu în țară
Până la moartea voastră eu și
În țara de aur și de argint

CONSTANTIN BARCAROIU

Din carnetul unui muncitor

Tragedie simplă

Sub falduri de beznă și scrum
Azi noapte tot timpul căteana crivățului
A chelălăit pe drum
Și cerul n'a avut nici o stea aprinsă 'n policașu —
Cu ce gânduri și-o fi trecut vămile necazului
Vecinul meu Lisandru?

Aseară
M'a chemat afară
C'un falfăit de voce strangulată:
— Vecine, nevasta mea trage să moară!

Nevasta lui Ștefania a lucrat vreme îndelungată
La o fabrică de vată
Până când un doctor i-a spus că-i ofticoasă.
De-atunci, de-un an încoace
Ea și-a închis primăverile tinereții în casă
Și ingerii sufletului i s'au uscat în fereastră.
De-un an încoace
Fața ei căpătase culoarea vânăță-albastră
A lemnului de palisandru —
Cu ce gânduri și-o fi petrecut azi noapte singurătatea
Vecinul meu Lisandru?

CRISTIAN SARBU

Amintire...

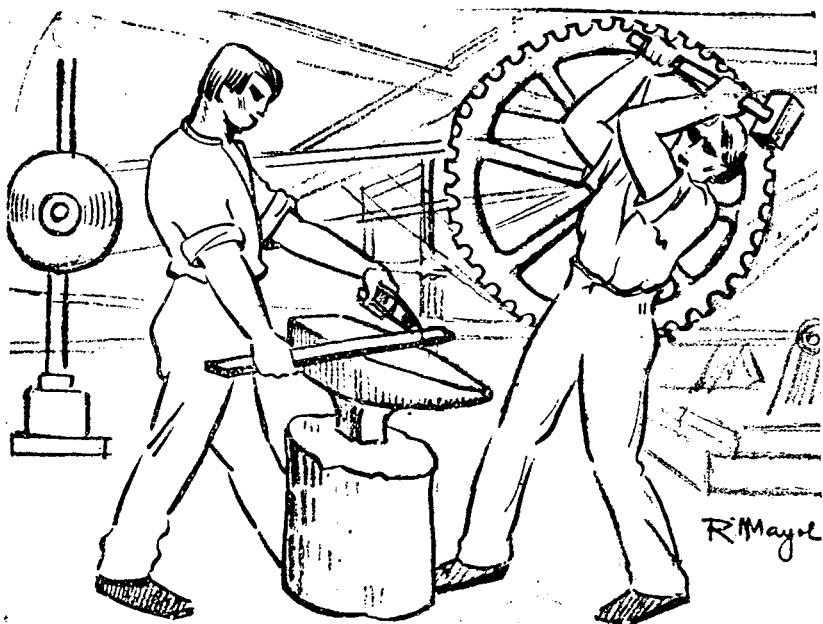
pentru Coca Farago

„Aici copilăria a 'ncremenit în cadre.
Cersind uitare nouă amurgului din noi.
Aici doar amintirea și-a frânt surâsul trist.
și i-am primit chemarea târzie, amândoi...”

O toamnă cu o frunză a plâns și s'a rugat..
I-am stăvilit amurgul i-am ascultat fiorul..
O primăvară veche a înmugurit în noi.
și ne-a plăcut să-i știm și florile și dorul.

Si vezi, lângă sicriul copilăriei noastre.
ne-am zăvorât trecutul și visele ce-l curmă..
...Și 'ncremenții în pragul iatacului buniceii.
am plâns lumina 'nchisă în zămbetul din urmă..

ION-AUREL MANOLESCU

„Când am văzut într'un mic ziar de după amiază vestea stingerii lui din viață, am rămas cu ochii pironiți în gol, fără nici un gând. Mi-a trecut prin fața ochilor ca într'un film, un vagon bond cu haine sdrențuite, în diferite înfățișări. (Pe cheiurile Brăilei, prin Atena, Nissa, Paris și printre orașele mari din Europa, l-am văzut în închiorie, hoinărind printre hamali și lucrători. L'am văzut pe acest apostol al suferinții în sute de tablouri deodată; cu pantalonul rupt, cu degetele picioarelor ieșite, cu o șapcă ruptă și murdară pe cap, fără haină, culcat din lipsă de adăpost pe vre-un cheiu sau maidan din metropolele europene. Un hoinar cu sufletul mare. Un reman cu cerul Brăilean în ochi, cu fața trasă, cu bunătatea și iubirea în suflet, cu sămânța geniului înăbușită sub sdrențele ce-i acopereau trupul. Un fiu al României, cu sufletul larg și sensibil în care toate suferințele vieții pământesti s'au răsfânt și s'au imprimat adânc.

România ar trebui să se mândrească cu acest scriitor de proporționalitate universală. Să se fâlească cu acest copil al plaiurilor ei, care, a făcut-o cunoscută în mai toate limbile pământului. În unele din ele, nici nu se știa ce este România pe harta nămătuului. A făcut-o el cunoscută cu toate obiceiurile, tradițiile și pitorescul ei.

Mai știu deasemenea că există la vârsarea bătrânului Danubiu în mare, o țară cu munți fermeșători, cu frează de codru și isveare limpezii, cu dealuri împodobite de vii și cu câmpii mănoase ce coboară până în Dunăre și mare. Toate acestea, plus un suflet de român, le-a purtat cu el în călătoria de-alungul și de-alatul Europei, făcându-le cunoscute lumii întregi sub formă de povestiri minunate, cu atmosferă pur românească. Toate acestea le-a purtat cu el vagabondul, le-a frământat, le-a amestecat cu geniul său și apoi le-a răspândit, așa cum soarele își răspândește diminețea razele, în omenire.

Mă așteptam ca la înmormântarea lui să-i văd dușmanii împăcați sufletește. Să-i văd împrejurul corpului său neînsuflețit privindu-l pentru ultima dată. Credeam că vor căuta să-i descifreze barim acum figura suptă de suferința lăuntrică, de beala care l-a urmat pe oriunde a călătorit, an cu an și care l-a răpus prea de timpuriu din câmpul literaturii europene. Mă așteptam să văd pe toți confrații lui întru hârtie și condei. Chiar și personalități din „VENERATA” lume politică a țării pe care a cântat-o pe meleagurile străinătății, mă așteptam să o văd. Nici unul din aceștia în orină nu i-a spus un cuvânt de împăcaciune sau de adio la mormânt.

Mi-au venit lacrimi în ochi, când, am văzut că, din partea guvernului, sau din partea ziarului „Universul” n'a spus nimeni nici un cuvânt. Oare așa fac străinii când moare un scriitor de-al lor cu renume mondial? Oare așa fac ziarele străinătății? Să nu dea nici un anunț mai detaliat cum nu a dat ziarul „Universul”? Citeam până acum regulat „Universul” căci mi se părea că este un ziar de merit.

Din partea acestui cotidian românesc, la care marele scriitor a colaborat drept corespondent dela Nisa, nimeni n'a roștit nici un cuvânt. Și după cum spune d. Mihail Stelescu într'un număr trecut al acestei gazete, eică d. Stelian Popescu ar fi spus, când la moartea lui Panait Istrati, i s'a cerut un serviciu:

— Cum îndrăzniți să-mi cereți mie un serviciu pentru comunistul ăsta?

Domnule Stelian Popescu, nici la degetul cel mic nu vă stau față de măreția dv., dar,

vă spun sincer: de azi încolo nu mai citesc „Universul”.

Sunt fiu de țaran și am să mă duc de sfintele sărbători în satul meu dela munte. Am să spun tatei care citește aproape regulat ziarul dv.: tată nu mai citi Universul căci în capul acestui ziar este cramponată in-

PANAIT ISTRATI ȘI DEJOUNG

viia și ura de oameni. Mă voi duce și la cei patru sau cinci abonați din sat spunându-le acelaș lucru. Voi spune aceste vorbe oriunde mă voi duce și oriunde voi avea ocazie.

Vă credeam un român, mare ca suflet, domnule Stelian Popescu!.. Când mai înainte tate citea „Dimineța” țin foarte bine minte că i am zis: citește „Universul” tată, că ăsta este ziarul nostru și trebuie să-l citim zilnic. Domnule Stelian Popescu este un susținător al nostru, un alinător al suferințelor noastre, fii de țarani.

Am să-i mai spun acum acelaș lucru? NU. Si când l-oi vedea cu UNIVERSUL în mână, am să-i smulg repede și tocmai în fundul sobei îl voi arunca. Citește tată orice ziar de azi în colo, dar numai UNIVERSUL să nu-l mai citești căci în coloanele sale nu se arată suferința, mizeria, MERITUL.

Din timpul unor alegeri în urma cărora dvs., d-le Stelian Popescu, ați fost ministru în România, nu știu cu n, lui tata, i-a căzut în mână o fotografie a dv. A bătut-o în ținte pe perete. Am să mă duc de Paște, și voi arunca fotografia dv. la gunoiu, iar în locul ei voi pune fotografia genialului scriitor vagabond Panait Istrati.

Dacă ar fi murit acum un politician, desigur că ați fi apărut cu chear negru. Acum, la înmormântarea acestui mare propovăduitor de gânduri frumoase, nimic în ziarul „Universul” despre înhumarea celui mai de frunte prozator român, în concertul european.

Panait Istrati a trăbițat prea fulgerător adevărul în toate părțile și de aceea este hulit și'n mormânt. Panait Istrati a crescut printre bulgării și prin noroiu și de aceea este urit. El a nutrit cândva idei comuniste, pe cari le-a disprețuit apoi până la moarte, când s'a convins de utopia lor și de aceea este hulit. Panait Istrati a fost și rămâne un geniu literar echilibrat — și imi pare că, și de aceea este atât de batjocorit de lumea noastră politico-intelectuală-speculativă.

Nu-l înțelege această lume pentru că nimeni n'a dat cu bidinea pe perete sau cu mătu-roiu pe stradă.

Moare un politician, care și-a făcut burta mare și ceafa groasă de trai bun cât a stat la putere și urlă ziarele în toate colanțele aproape. Moare un „mare român (!?)” îmbogățit prin politică și alte surubării, care a furat milioane poate, din sudoarea celor crescuți prin gunoi sau printre pietre, urlă ziarele și urlă postul de emisie radiofonice: s'a stins azi din viață marele om politic al României, x sau y.

„A făcut cutare și cutare faptă mare pentru țară și întregă populație îl regretă...”

La moartea lui Panait Istrati nu s'au făcut nimic din toate acestea..

Are să vină însă timpul când va predomina Panait Istrati cu ideile sale larg văzătoare.

AUREL MUCENIC-ARGES

Marginale

■ MULȚUMIM pe astă cale tuturor contractilor, care ne-au injurat, cu ocazia morții lui Panait Istrati. Nu răspundem nimănuia și ru cităm niciun nume, deoarece cunoaștem substratul acestor atacuri. Ele ne dovedesc pentru a nu știu câta oară că proverbele sînt verosimile și că în pomul fără roade nimenia nu dă cu pietre.

■ AMINTIREA regretatului aviator român, George Fernic, mort acum câțiva ani, — o cinste pe câteva pagini revista aerochimică „Aviachim”. Este o proșenie binevenită și care face cinste d-lui George S. Popoiu, directorul gazetei și un neobosit inițiator în ale aviației.

■ CARTE DE DRAGOSTE se numește volumul de ruvele al d-lui Mihail Chirnoagă, apărut în editura Frize. Va fi discutat pe curând la cronica literară, împreună cu cartea BAJENIE a d-lui Mircea Alexiu, apărută la Sibiu.

■ FURNICI ROȘII, astfel este intitulată placheta de epigrame a d-lui Vasile Dorneanu. Spirit fin, pătrunzător și cu largi posibilități de satirizare, autorul reușește să imprime epigramelor sale o suficiență, care depășește așteptările.

■ PRIMIM dela Chișinău o

foarte slabă și dubioasă revistă literară. Se chiamă Revista noastră și o semnează nume nebasatabene.

■ A REAFIARU!, după o lună de suspendare, gazeta Biruința, o admirabilă afirmare de curaj românesc. D. G. M. Ivanov scrie un articol frumos și cu tălc: Iisus sau Bachus, prin care concludem că actualul creștinism, așa cum este aplicat și înțeles, este PAGANISM. Si pe bună dreptate.

■ FRUNCEA, săptămânal bănățean și PAMANTUL, gazeta iclomiteană, sînt singurele reviste din provincie, care au apărut cu ocazia Paștilor, impresionant și chibzuit scrise.

■ IISUS INVINGE, organ de luptă creștină, apare în com. Cervența-Teleorman, sub îngrijirea d-rului Costache Dăniță.

■ IULIAN VESPER a tipărit un nou volum de poeme: Constelații, ed. Carlea Românească.

■ POPORUL ROMANESC, fcaie pentru folosința muncitorilor dela sate și orașe, a apărut pe Maiu, cu o colaborare adecvată și aleasă. Semnează articole de îndrumare și recenzii dd. I. Agârbiceanu, N. Gogonca, I. Gr. Oprîșan, I. Huzum, dr. C. Macri, ș. a.

■ NU RECENZAM DECAT CARTILE ȘI REVISTELE TRI MESE LA REDACȚIE.

Cărți. Probleme. Idei

Intellectualism și naționalism

Cineva spunea într'un săptămânal de Duminică trecută că: „ceea ce caracterizează fundamental pe intelectuali e teribila lor șterpiciune. Pusi în față cu viața, oamenii aceștia nu rodesc nimic nou. Cu ei, sau fără ei, viața e aceeași, minus câte va poze decorative. Sunt automați în înțelegerea vieții, fără pătrundere la miezul ei, săraci în reacțiuni, incapabili de entuziasm, neaderenți la taină, neapți deci pentru creație: oameni inutili!”

Dacă nu ader la exagerata sentință de „oameni inutili” sunt totuși pe de-a-ntregul de părerea autorului rândurilor de mai sus. Căci vădit că intelectualismul este departe de a exista în vre-una din manifestările vieții. Intotdeauna se află sau în afara acestor manifestări, sau vine apoi pentru a le fixa decorative, pentru iubitorii de anecdotă istorică și niciodată ca învățământ, deoarece nu detaliul istoric se repetă ci generalul. Pătrunderea intelectualului în fenomenul vieții este subiectivă, încapsulată în logică și în formule. Ori viața nu merge nici după formule, și mai ales nu merge după logică. Și dacă nu ader la sentința de „oameni inutili”, este din cauză că, intelectualul își are rosturi în gimnastica minții, frământând prin producția lui, creer și suflet și pregătindu-le inconștient pentru o înfruntare mai subtilă cu viața care numai prin subtilitate poate fi câștigată și implicit condusă. Voi da un exemplu lămuritor în această privință. Din antichitate și până astăzi problema Statului și mai ales a cetățeanului a frământat cele mai luminoase și intelectuale minți. Toate soluțiile aveau același defect comun, caracteristic intelectualității, adică, mijlocul extrem așa că: unul vedea mântuirea în egalitatea desăvârșită — ca și cum Statul ar fi o societate pe acțiuni — alții individualizarea cetățenilor într'un număr de clase stabilit de lege, alții în desființarea Societății. Toate soluțiile, rezultatele unor jocuri de logică și de subtilă percepere, suferă de lipsa lor de valoare concretă, adică nu se pot aplica. Până aici intelectualul este „inutil”, fiindcă se amestecă în detaliu, unde nu mai viața are dreptul de a dicta. Vine însă Platon, care după Socrate, accentuează că la baza Statului trebuie să fie un principiu etic, și că nu de bunurile extreme depinde în ultimă instanță fericirea și trăinicia Statului, ci e sentimentul de dreptate și de virtutea sădă în sufletul cetățeanului, reducând astfel problema Statului la o problemă de educație, și confundând politica cu morală. Totuși deși această concepție inspirată după Socrate, care pune preț pe desăvârșirea lăuntrică a omului, este mai mult de domeniul moralei decât al politicii, totuși privind-o din punct de vedere al vieții scapă apertul intelectual de epitetul „inutil” deoarece emite un adevăr general, în totdeauna valabil și în totdeauna existent.

Ceea ce este însă fatal intelectualismului sunt tocmai frământările sale. O problemă de viață pusă în discuția intelectuală este cuprinsă într'un proces de presupuneri și apoi trecută prin filiera logicii îndreptată către soluție. Acest proces de rezolvare însă, nu rezolvă nimic, deoarece viața nu numai că nu ascultă de el, dar trecând peste el, lovește pe acel care înă în discuție se pune

cu pieptul în contra evenimentelor. Ori un eveniment trecut în lumea intelectuală, naște în jurul său atmosfera intelectuală care este prin excelență malsipitoare. Și atmosfera intelectuală poartă în ea germele înierției, adică a discuției de Agora, a discuției zadarnice.

Deaceia cazul naționalismului nostru este dureros. Pornit din viață, ca o avalanșă, a fost îndreptat, de cine nu se poate ști, către atmosfera noastră intelectuală. Îndreptat către această linie moartă, primejdioasă mai ales, atât timp cât noi nici nu avem intelectualism ci în genere un perfect semi-doctism naționalismul a fost băgat în seria unor interminabile discuții, nenorocite prin șterpiciunea lor și prin diversiunea pe care o crează. Naționalism înseamnă, poporul românesc, cu nevoile și dezideratele lui. Naționalism nu înseamnă o continuă lamentare a acestui popor către factori exteriori, reclamând continuu pe străinul care a venit în casa lui și l-a jefuit, adică pe străinul de mii de ori inferior lui numeric și pe care dacă s'a simțit primejdit de el, nu l-a luat de guler să-l dea peste graniță. Nu aceasta înseamnă naționalism. Aceasta nu este altceva decât intelectualism național, adică produsul unor frământări în creer, care se manifestă printr'o continuă și jalnică lamentare.

Noi nu avem nevoie de lamenări în naționalismul nostru. Îl înțelegem pentru început defensiv. Adică așa după cum procedează ăranul nostru văruia nimeni nu îi poate contesta autenticul său naționalism și care cere pământ, plug, sămânță și oameni cari să-l educe să muncească și care țăran se încearcă a fi pervertit de intelectualul nostru punându-i-se în minte în loc de constructivism, anarhic și destructivism.

Noi avem nevoie să fim gospodăriți și educați în muncă. Și atunci când prima etapă a naționalismului se va fi terminat, atunci când individul va ști cum să muncească, eficient, cum să-și ceară un drept, cum să-și îndeplinească o obligație, cum să-și speculeze munca, atunci când românul va fi instărit pe pământul său atunci faza a doua va începe. Atunci românul se va ridica pe vârfurile picioarelor și va privi în jur. Și dacă în drumul său va întâlni bolovani străini, atunci nu logica, ci nebulina va trebui să conducă. Cine nu va a-nuca să fugă, va fi strivit. Naționalismul ofensiv, este nu o lamentare de inferiori, ci un drept al unui neam superior. Și neamul superior nu își discută soarta dusmanului, o nimiceste.

PAN VASILE VANDORO

Aspecte Mehedințene

Puține sunt județele care să dispună de o mișcare culturală, — cât de slabă măcar, în proporție cu a orașelor.

Turnu-Severin și cu el întreg județul Mehedinți, are multe personalități intelectuale, marcante, care ar fi putut foarte bine să se fi extins cât de departe, dintre zidurile orașului, făcând multe pe străzile culturale. Dar n'au făcut și nici nu vor mai face nimic.

Începuse odată — înainte de război — bătrânul președinte al Soc. corale „Doina” și conducătorul „Ligei Culturale” dela Mehedinți, să colinde melegurile județului și să organizeze acele prea frumoase sezoane sătești și care dacă ar fi fost continuate, frumoase rezultate ar fi dat. Dar războiul și bătrânețele l-au făcut să-și restrângă activitatea, murginindu-se numai la sezoanele luminate din diferite cartiere ale orașului.

Preoții și învățătorii supremii factori și intelectuali ai satelor se mărginesc numai la acea activitate dintre pereții bisericii și școlii, — bine înțelese de mântuială — și egală cu zero. În schimb îi vezi pe toți coade de topor și trepăduși ai partidelor politice, cari au știut cu abilitate să-și atragă în murdarele lor mreji.

Sunt în Mehedinți puține comune — le putem număra pe degete — ai cărora conducători, au reușit să strângă și să dea poporului o justiție culturală.

În general întunericul băntuie pretutindenea. Învățătorii, cei mai chiaburi, unii sunt cu „grupul Bănescu” și alții cu „partida Bărbătescu”, aceștia amândoi foști revizori școlari la Mehedinți astăzi îndepărtați, cei mai mulți — refractari la orice, deabia asteaptă trecerea lunii ca să ia lefa și atâta tot.

De preoți, barem nu mai vorbim. Dacă ai intra în vre-o Duminică în ori care sat din județ să nu te prindă mirarea, dacă ușa bisericii va fi zăvorâtă. Aceasta să nu se uite în eparhia P. S. episcop Vartolomeou, unul din erarhii de seamă ai bisericii ortodoxe.

Ori cât de bune intenții, ar avea d-l ministru Angelescu, în privința combaterii și stărpirii analfabetismului rural, câtă vreme prețul și învățătorul se vor mânca între ei și nu vor căuta să se apropie unul de altul, ridicându-și prestigiul în fața satului, câtă vreme acești doi exponenți ai satului, vor trage și se vor bălăci în murdăria politicianismului mârșav și atâtea vreme iarăși cât ei vor avea ca suprem ideal stomacul plin, țăranul și muncitorul tot analfabet va rămâne.

Făcând o cercetare mai aprofundată și mai minuțioasă a ceea ce cîstește țăranul și muncitorul și să rămâi uluit, când ai vedea că toată hrana lor spirituală o formează numai și numai acea infectă maculatură electorală.

Și doar fiecare școală primară din județ dispune de câte o bibliotecă, donată de marea și rara bibliotecă S. G. Bibicescu din Severin.

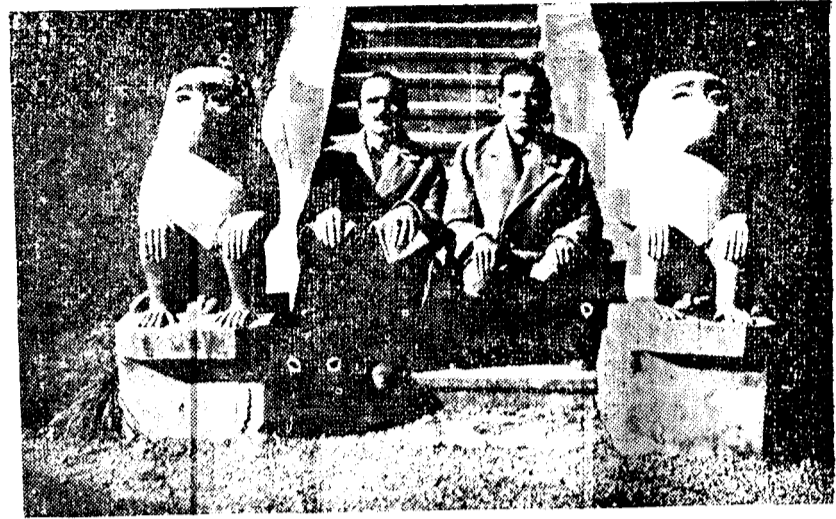
Există iarăși în T.-Severin — numai cu numele — o secție a Fundațiilor Culturale Regale. La centru știu că la această regească instituție se activează. Aici însă, ce o fi făcând această secție nu știu?!

Toate speranțele pentru cultura lizarea maselor, trebuiesc puse în generația tânără, care printr'o adevărată muncă poate face minuni.

Recomandăm de săptămâna cărții:

FLORILE ROȘII, poem de C. Barcaroiu. PAȘI SPRE LUMINA poezii de Cristian Sârbu.

De vânzare și la redacția noastră cu 40 lei exemplarul.

Panait Istrati și prietenul său Nicu Kazanski

Panait Istrati și tinerii scriitori

Nu se va stinge multă vreme, amintirea omenei cu care trata Panait Istrati, pe scriitorul tânăr. Din orașul meu depărtat de provincie, a primit pe tânărul necunoscut Ivan Sulacov, l-a descusut să afle ce ștofă zace în el, i-a citit manuscrisul și mai apoi l'a tratat ca un prieten. Nu fac mulți la fel. La câți nu li s'a întâmplat, să-i împingă servitoarea dela ușă, sau să-i aducă răspunsul: „nu-i domul acasă”, când tu l'ai pândit dela 6 dimineata, să-l zărești să iasă pe poartă și ești bine încredințat că își ia cafeaua, sau e ocupat cu vre'o treabă intimă...

Documentul din fața mea, poate face onoare oricui.

Oricite atitudini politice ai fi avut în viață, nu te pot compromite alt cum te anulează în fața unei generații, purtarea de birjar, sau de latifundiar medieval. Să întinzi mâna unui necunoscut pentru ca să iasă din bălegar, este o faptă care te înalță până la cer. Nu te poate uita omul al cărui ureș nu s'ar fi produs, dacă îl izbiai cu piciorul. Trebuie să fie mulți, cu recunoștința vie în inimă. Nu s'a organizat poporul acesta somnolent, de multe ori în istoria lui spirituală, să înalțe astfel de constințe. Strălucesc nu mai câteva focuri mari, dar cel mai puternic și mai arzător este al decedatului Panait Istrati! Sfaturile nu sînt ale tovarășului de breaslă, ci ale fratelui mai mare, urcat pe baricade de luptă, după ce a dat zdravăn din coate.

Grija lui pentru existența onorabilă a tănărului scriitor, necunoscut, infometat, ca odinioară el pe melegurile străine, se desprinde din serisoara ce o dau aici întragă.

București 20 Oct. 1934

Dragă Sulacov,

Insemnările unui flămând, au fost date în citire și lui Minulescu, care le-a găsit bune. Așa că ele sunt reținute de Hertz pentru a fi editate.

Dar cartea nu va apare cred decât peste 5-6 luni, căci sunt altele la rând. Apoi, va trebui să mai adaugi vreo 20 de pagini, așa cum ti-am spus, căci volumul e prea mic. Refacerea limbei e incredințotă lui Minulescu, așa am hotărât împreună cu editorul. Tot Minulescu va scrie și prefața, ca să nu ies tot eu mereu cu jalbele în propat. Dar vouă avea grija ca în prefață să se spună că la mine ai venit, nu la el.

Am tratat în fugă cu Hertz (prin telefon) și vouă trata mai dărz zilele. Asta, în numele tău. Tu să știi că nu trebuie să tragezi cu Hertz, căci tu ești a-

cum un tânjar și el un balaur. Te papă! Spune așa:

— Eu nu mă pricep în chestiuni de contracte. Dar cum te vei înțelege cu Istrati, va fi și aprobat și de mine. Căci tu ziceai că ești gata să-i dai cartea pe 4000 lei și eu am obținut zece mii, câte 2500 pe lună, timp de 4 luni. (El va plăti lui Minulescu 5000 lei, ca să refacă limba).

Vino deci pe Miercuri sau Joi, pe la mine, între 11-12, ori 6-7 seara.

Apoi ai să te duci la Hertz și la Minulescu. Caută să nu vorbești prea mult. Aștia sunt balauri și tu încă nu poți lupta cu ei. Păstrează entuziasmul pentru tine. Eu mă mult Lumii în Paleologu. Vino acolo.

Al tău, cu prietenie,

Panait Istrati

P. S. — Dacă cumva romanul se va vinde peste 25.000 exemplare, atunci am să-ți obțin aceleași condiții ca lui Bellu.

Să tragă concluzie fiecare, în raport cu umanitatea sa și să cântărească.

Faptul că îți întindea doi poli să mănânce o ciulama, are un sens umanitar, pe care el nu l'a simțit în tinerețe și nu l'a văzut la alții de multe ori. Din darul acesta al inimii poți deduce prinse învățătura care o vrei. Nu poți nega însă, că pornea din adâncă convingere, că omul este fratele necunoscutului trecător de pe uliță. Și ai datofa să-l ajuți, când îl aduce viața la cotitură și ai putința să o vad. Câți o fac din slujbașii condeiului? Sunt mulți? Nu prea cred!

Din cele câteva cazuri elocvente cunoscute de mine, mi-am format o convingere: scriitorul român este lipsit de umanitate. Dece nu este solidaritate de breaslă, caracteristică în special, scriitorilor ruși? Dece să fie unii sopârle, iar ceilalți contrafrați, insecte? Problema ce se pune scriitorului român, este de a promova conștiința care încolțește, hotărâtă să aducă la muriri noi în cultura nemulțumirii sale.

De aceasta depinde viitorul măreț al acestui popor. Dacă scriitorul nu este răscolit de marile probleme, care determină evoluția culturii, este un cârpaci.

De meșteșugari ne putem și noi. De creatori, niciodată? Creatorul Panait Istrati, lăsat o spărtură ireparabilă prin plecarea lui în lumea deșerturilor. Se va găsi cineva, care poarte în inimă flacăra care însufletea?

Scriitorii tineri vor să facă front.

VLADIMIR CAVARNANU

Către voi, generația mea

ROSTUL ȘCOLII

Spre voi, acei ce am crescut împreună și ne-am leganat primii pași ai copilăriei în bucuria unurilor și ocaziile tinerii spre bărbane de otel ale morții, imi urezi azi, rândurile acestea ca măcar să știți.

Către voi generația mea.
Am auzit în casa mea, în preajma, în jurul mesei, câteodată în noaptea, câteodată în ziua, aceste vorbe și simțurile care au răsunat în sufletul meu.

Am asistat la plecarea părinților noștri pe front și mulți din noi nu i-am mai revăzut. Aceiași mizerie ne-a mrauit toamea și a-oleași dureri lacrimale. Aproape că nu mai aveam nevoie de cărți. Viata, dascălul cel mare ne luase cruzi de tot în primire.

Credem că vom fi o generație de nobili revoltați. O generație de titani.

Schilozii războiului care mu-reau de foame și imbuiații din dosul frontului care aiunseseră să conducă țara, credeam că o să infratească o generație de răzbuțitori, de înalți ai unei Români întregită ca hotare și ciuntită ca suflet.

Fiecare clipă ce trecea era un pas mai grabnic spre finalitatea biruitoare.

Așa am crezut eu de generația mea.

Dar spectacolul ce o parte din ea îl oferă azi, e trist și distrugător de nădejdi.

Copiii celor de pe front, în loc să fie eroi răzbuțitori, au ajuns slugi care-si vând sufletul și credința.

În loc de o generație de titani văd o generație de pigmei care nu cutează să ridice singură capul.

Dela războiu încoace tineretul a fost vesnic o masă oribilă de manevră în mâna guvernelor, cari atunci când aveau nevoie de un divertisment, o scoateau în stradă și o vandalizau. Iată ce jos a căzut generația mea.

Am fost mici cu toții, sau prea tineri?

Ne-am împărțit. Unii la carul unor bătrâni, alții la ordinele unor nebuni, iar o parte s'a vândut pe bani, iar alta a tăcut lase și indolentă în săli de bibliotecă. Dar azi nu mai suntem copii. I-am cântărit pe toți și i-am văzut ce pot.

Dece oare voi o parte din generația mea, am continuați războiul voastră?

Nu v'ați sacrificat deajuns viețile a o parte din camarazi pentru nevrozații ce se cred făpturi ceresti? N'ați umplut deajuns închișoriile pentru ambițiile celor ce v'au mințit? Căci n'ați suferit pentru un ideal.

Nu, Si eu am crezut asta și deaceia am fost nebul și fanatic.

Ați suferit pentru ridicarea unui om sau a mai multora, incapabili și stupizi în ambiția lor deșartă.

Idealurile de până acum au fost minciuni.

Am fost înșelați. Am fost batjocoriti și disprețuiți.

E RUȘINE PENTRU GENERAȚIA NOASTRĂ SA RAMANEM O MASĂ DE DERBEDEI. AGENTII ELECTORALI AI TUTUROR FALȘILOR VIETEII PUBLICE.

Cum? Tu generația mea n'ai nimic nobil în tine?

Azi când vin oameni politici, la adunări, partizanii lor nu mai scot dela mahala pe parlagii și pe măturătorii de stradă, ci pe studenți. Costă mai ieftin și e marfă mai bună.

Nu te chemăm la noi, dar te ajuns un x într'o turmă care să urle osanale ordonate aceluia ce

te-au bătut la spate pentru cre-dințele tale, nu de mult!

Când s'a mai omenit ca acei care conduc destinele studenți-mei să dea comunicate, ordonând primirea la gară a politici-anilor, care ei, numai ei, ne-au dus țara de rapă.

Cine v'a îndemnat?

Slugile lor, creațiile lor, elevii lor, ca o răsplată că i-a ridicat prin banii ordinii publice.

Și încă nu ți-e rușine generația mea de halul în care ai ajuns?

Vrei o Românie nouă? Fă-o. Dar cu oameni noi. Găsești în sânul tău conducătorii. Și nu din ciurucurile și nevrozații inerenti oricărei societăți.

Nu simți în tine o chemare?

Tu, tinerime flămândă, care cersești o bucată de pâine pe la toate porțile, și-ți scuiți plămâ-nii în sanatorii, și crăpi de foame în căminuri, nu te vinde, ci ridi-că-te. Iată o parte din noi am fă-cut-o.

Am crezut și noi în idoli min-cinoși. I-am ars însă și am por-țuit singuri.

Nu te chemăm la noi, dar te chemăm la demnitare.

Voi camarazi care citiți aceste rânduri spuneti-o clar, mint sau spun adevărul?

Ce faceți? Cu ce vă valorifi-cați dreptul la o Românie Nouă?

Unii buchisiți cartea în speran-ta vr'unei proptețe care să vă dea o catedră sau un post.

Alții sânteti întreținunți cu masă și casă și gata la parazi ca o turmă de palate urlând „trăias-că seful“ ca să va mai dea mân-care.

Alții spionați camarazii lu-ând bani dela siguranță. Aiunse această rușine.

Aiunse și vouă care vă soco-tiți curati și mari prin faptul că aveți o pâine asigurată și nu sânteti în nici o tabără. Și voi sun-teți lasi. Vă îndopați și răbdati vâlul de murdărie pe care istoria îl va asterne peste generația noastră, dacă nu vom reacționa. Cine simte rosindu-i obrazul să ridice capul.

Ia o parte cu Codrenii, ce re-au băgat în mormânt pe unii vii și pe alții morți, atâția cama-razi de valoare.

Ia o parte cu cei ce ne-au în-

vătat să strigăm „jos jidanii“ iar ei se pupau în bot cu ei.

La o parte cu Vaida, un trans-lug al unui partid politic, franc-mason și bătrân în relele de care suferă azi țara. A înșelat atâția ani speranța celor ce l-au votat, azi vrea să cumdere la mezzat ti-nerimea?

Ați uitat camarazi când vă bă-tea și vă închidea acum câțiva ani în urmă căutând să distrugă ideile pentru care mămâncă as-tăzi foc?

Ce mai vrea? Putere pe spi-narea noastră.

Nu. Nu putem crede în el. Să credem în noi.

Sântem 30.000 de studenți și alte zeci de mii de tineri și flă-căi.

Să ne strângem rândurile să ne cucerim idealul.

Bătrânii care ne vor înțelege să ne urmeze, să ne dea sfaturi, dar să nu ne mai conducă. Si-au valorificat deajuns incapacitatea.

Să încetăm a mai fi dusi de nas de promisiunii și parole.

Sântem o generație călțită, muncită și cu experiență.

Lăsați tăbliile electorale.

Aruncați banii spurcați. Milioa-ne de oameni cinstiți din această țară în voi mai au speranța. Să nu-i înșelăm.

Către voi generația mea stau atintite privirile lor.

În timp ce unii se ceartă pen-tru constituție sau contra, în timp ce alții caută disperati să adune cu promisiuni fracțiunile nationa-liste; în timp ce se cheltueiesc milioane inutile cu luna Bucureș-tilor și alte serbări insultătoare pentru mizeria acestei țări, HAL TINERI SA NE UNIM, să zdro-bim putregăul cu un singur pumn tineresc.

Hai să ne strângem rândurile și să începem munca pentru Ro-mânia de mâine. Să învățăm pen-tru țară, să studiem pentru ea, să muncim pentru mâine.

Fiecare la locul lui, în labora-tor, pe catedră, la plug, în luptă directă oriunde, dar cu o sin-gură țintă: PREGĂTIREA RO-MANIEI DE MAINE. ROMANIA TINERETULUI, ROMANIA VI-GUEROASA A UNEI GENERAȚII CE ȘI-A INTELES MISIUNEA.

Noi am ascultat strigătul i-nimei. L'am trâmbitat. Va avea ecou? Noi am vorbit.

MIHAIL STELESCU

Școala ar trebui să aibă un co-avâșitor rol social. Ea ar trebui să pregătească elementele nece-sare conducerii pentru mai târ-ziu. Și spunem ar trebui tocmai pentru că școala nu-și îndepli-nește rolul.

Începând cu școlile primare și sfârșind cu Universitatea, școala nu este pentru elev decât un ob-stacol.

La noi școala se confundă cu profesorul. Elevul nu are voie să iasă din cele spuse și crezute de profesor. El (elevul) trebuie să urmeze adoma spusele profeso-rului, altfel e socotit rău, leneș sau rebel.

Da! și să nu vă surprindă.

În primul rând sistemul de predare este deficient. Nu se pune bază decât pe memorie.

Elevul e dator să memoreze toate ineptiile debitate de profeso-r. Și numai atunci este emi-nent, când repetă cât mai exact spusele acestuia. De aceia pro-babil, Jean Bart, regretatul scri-itor cu ocazia unei conferințe publice, la facultatea de litere, fără nici o șfială, a spus: că școala prostește pe elev. Și avea dreptate Jean Bart. Pentru că, ce țel de personalitate mai poate să-și formeze elevul care nu poate ieși cu nimic din spusele profeso-rului. Dar, aceasta nu ar fi, poate, prea rău dacă nu am a-vea atâtea concepții câți profeso-ri. Si dacă acești profesori, de dragul concepțiilor lor nu ar face altceva, decât să și le predice.

Pe lângă neajunsurile create din cauza „personalității“ profeso-rilor, se mai adaugă și acelea ale politicii.

În școala românească, profeso-rii fac politică, elevii fac po-litică, servitorii fac politică. Școala e numai un pretext. Po-litica e ocupațiunea de căpetenie și datorită acestei politici, care și-a făcut atâția adepti și prin-tre studenți, am putut vedea, măi deurăzi, într'un car alegoric care făcea parte dintr'un convoi de care ce defilau pe calea Victo-riei, pe un student purtând într'o mână o pușcă și într'alta o carte.

Ne întrebăm acum, ce simbo-liza pușca din mâna acestui stu-dent care poate nici pe condei nu este încă stăpân? Curaj?! Răs-boinicie? Sfruntare? Sau ce?

Noi știm că Românul e paci-nic. Si mai știm că trăim într'o epocă de acute amenințări de război. După cum la fel știm că din partea reprezentanților ce-

lor mai multe țări se face o gro-zavă propagandă pentru pace.

Or, în atari situații, ce simbol războinic avea pușca din mâna studentului? Sau ce „minte“ de conducător i-a pus-o în mână? Și apoi, ce legătură poate exista între armele de foc și carte?

Credem că ar fi cu mult mai util să căutăm să trezim în stu-denți dorința de a-și îmbogăți su-fletul prin lecturi utile și prin a-propiere de frumos, nicidecum desvoltându-le instinctele san-guinare. Pentru că Românul nu a sărit niciodată asupra cuiva pâ-nă ce nu a fost atacat. El și-a a-părat, întotdeauna, „sărăcia și nevoile și neamul“.

Că școala nu-și îndeplinește menirea ei, avem ca exemple unele personalități ale scrisului nostru sistem Eminescu, Panait Istrati, Creangă, Edison, Jak London, Knut Hamsun, Caragi-ale, Spinoza, și câți alții n'au avut studii universitare și cu toate acestea au revoluționat lu-mea cu scrisul și gândirea lor.

Firi revoluționare și independen-te, acești oameni nu au avut nevoie de școală. Ei și-au dat seama de inutilitatea ei. Și po-ate dacă ar fi urmat vre-o școală „mai înaltă“ se pierdeau în imensitatea anonimilor.

Profesorii noștri cari fac caz și își cer diferite examene și cursuri pedagogice, sânt ei cei mai lipsiți de pedagogic în pre-darea cursurilor lor.

E o stare de fapt. Și aș fi bu-curos dacă s'ar putea proba con-trariu.

În universități nici un student nu poate să-și aibă personalita-tea lui din cauza sistemului „maestrului“. Nu se poate ieși din el, iar dacă are norocul să sustină un examen oarecare cu un alt profesor de aceeași speci-alitate cu a „fostului maestru“, cade precis, pentru că și acesta își are sistemele sale din care nu se poate ieși și pe care le cere neapărat.

Și atunci, ne întrebăm, care sistemă e mai bună? Ale cărui vederi sânt mai juste? De care trebuie să le urmeze studentul?

În astfel de situații, și cu ast-fel de practici, care e utilitatea școlii? Nu a avut perfectă dreptate Jean Bart când a spus că școala prostește pe elev?

Credem că e cel mai perfect a-devăr despre școală, care s'a spus în secolul nostru.

PAUL BARBULESCU

POLITICA INTERNA

Serbările, recepțiile, organizate pentru oaszeții străini și conferin-ța balcanică de sub președinția d-lui Titulescu, au provocat o oare care acalmie pe frontul politicii interne.

Odată cu sosirea la București a lui Pontifex Valahicus Alexandru Vaida, vacanța politicianilor s'a terminat.

Cu toate transformările echipei ministeriale, guvernul actual pier-de teren, încet dar sigur. Alegeri-le parțiale și comunale din ulti-mul timp, dovedesc aceasta cu pri-sosință. Nu se poate contesta d-lui Tătărescu o importanță doză de a-bilitate. Sarcina d-sale a fost dacă nu imposibilă, cel puțin foarte grea, din primul moment al gu-vernării d-sale. Din momentul când nu a avut eroismul să arunce pe-tre bord o anumită clică de liberali arhaici, învechiți în rele și pen-tru timpurile actuale nocivi, gu-vernarea d-lui Tătărescu nu mai este decât în funcțiune de abilități temporare. Astăzi un guvern nu poate fi considerat tare și cu per-spectivă de durată normală, decât când vine cu măsuri radicale, uni-forme și generale, (conflictul per-manent între Banca Națională și Ministerul de Industrie).

Starea de asediu prelungită și cenzura nu sunt decât semne de slăbiciune.

Cele petrecute la așa zisele con-grese studențești din Craiova și București, au explicat suficient du-plicitatea guvernului, aruncând concomitent o umbră foarte du-bioasă asupra unor sentimente care se numesc recunoștință și pieta-te, în speță, de culoare pur libera-lă. Va veni momentul, când aceste slăbiciuni se vor întoarce direct, din mâinile altora, contra guver-nanților de astăzi, de sub președi-nția d-lui Tătărescu.

Acțiunea Vaida, acest conglome-rat de naționalism comercializat politicește, pierde sistematic teren sănătos, a dat în schimb o puter-nică și neașteptată mână de ajutor acțiunii Mihalache, dr. Lupu și — Iuliu Maniu.

Reacțiunea acestei acțiuni arti-ficiale, artificiale fiindcă însuși conducătorii acțiunii Vaida nu sunt nici ei convinși de ceace vor să impună aderenților, s'a și pro-dus în parte, Mica indicațiune na-ționalistă primită cândva de unde-va, a fost mutilată și hipertrofiată în capetele ariviste a unor vaidiști de elită, încât acțiunea în sine, a dispărut.

Le rămâne deci vaidiștilor nu-mai lupta în câmp deschis, acică concentrarea tuturor forțelor na-ționaliste, astăzi împărțite în gru-puri și grupulețe. Cine să producă această uniune generală valahică?

Schlinguitorii tinerilor români de la Vișani, a românilor dela Petroșani sau a mutilaților români dela București? Sau poate mai sunt valații d-lui Vaida încercători în sistemul introdus de acel incons-tient, astăzi demascat, care pre-coniza asasinatete drept armă po-litică?

Mai există în România și alți adevărați români de viță mai ve-che decât conducătorii acțiunii Vaida, cel puțin și în viața lor zil-nică, tot atât de naționaliști ca d. Vaida.

Adevăratul naționalism, desigur că va învinge și în practică, dar aplicat de alții, consecvenți în li-nia lor politică și necompromiși.

Coaliția Mareșal Averescu-Geor-ge Brătianu a marcat în alegerea

parțială dela Ilfov un foarte impor-tant succes. Perspectivele acestui grup de forțe în plină dezvoltare, sunt din cele mai frumoase.

Partidul național-țărănesc se pregătește febril să preia într'un viitor destul de apropiat, succesi-nea guvernării liberale. O schim-bare de tactică foarte politică, des-chide astăzi acestui dintăiu part-id de astăzi, ca forță numerică, perspective apropiate de guverna-re. Va fi o ultimă victorie a demo-crație. Ce va veni după acest ul-tim experiment, va fi probabil înde-plinirea reală a programului des-figurat de astăzi al lui Pontifex Va-lahicus Vaida Voevod, dar desi-gur fără români ad-hoc model Aslan, Mirto, Angheloff, etc.

SERGIU LECCA

CRONICA LITERARA

DAN PETRAȘCU: Sângele, SERGIU DAN: Surorile Veniamin, SOMERSET MAUGHAM: Impasul

Petrecerea gândului până la capăt este improbabilă. Și se isbeste ori de confuzie, ori de nonînțelegere, ori de nebunie. În cazul din urmă, individul a fost de o excepțională îndârjire, deoarece a împins ambiția de a deprinde și de a singulariza obiectul cunoașterii până la epuizarea oricărui rest de inerție interioară. Până la acel stadiu de destrămare de unde sleirea forțelor produce în mod necesar o stare de completă neutralitate față de social.

Hipostazierea fiecărei clipe trăite, este semnul înscris al analizei și efortul suprem de a face din tine însuși punctul convergent al situațiilor vieții. Iar actul demont de cele mai multe ori, ține mai ales de suprastructura insului ce nu se vrea difuz și risibil în conținutul socialului, dar înstăpânitor al meridianelor vieții, concentrat în sine, intransigent egocentric. Construcția temeramentală a unei astfel de individualități este atât de sensibil doritoare de completa și definitivă segregare dintre oameni, încât nebunia nu apare decât ca o ultimă formalitate de natură să confirme o stare de fapt. Ea nu intervine, dar vine în mod firesc și ca o dovadă că insingurarea vecinică ti-a fost acordată anticipat.

Acest lucru l-a înțeles prea puțin d. Dan Petrașcu. Deaceia eroul său, Martin Stroici, nu este isbutit. D. Dan Petrașcu nu și-a înțeles eroul. Deși acesta vrea să iasă din comun. Deși acțiunea oferă situații excepționale.

Să informăm pe cititor.

Martin Stroici, student sărac (și întrerupe studiile din lipsă de mijloace) are în sânge blestemul hereditat al unor ascendenți morți în casa de sănătate.

Mizeria ce duce nu este singurul punct tragic al existenței sale. Nici cel mai mare. Martin este un idiosincronic care nu se poate împăca cu starea și mediul în care trăiește. Nici nu-l poate învinge prin nonaderență, deoarece își surprinde corespondente pe cât de puternice pe atât de întempestive cu persoanele ce-l înconjoară: dincolo de afectiv, Martin este chemat de viață, organizat. Și totuși cunoașterea faptului îl nenoroceste.

Individualist, Martin nu numai că nu poate domina actele, dar anestizat de ele, vrea să le ajunge, analitic noima. Analiza îi devine obsesie, obsesia atât de familiară, încât merge până la... granita de unde autorul pune re seama sângelui rezolvarea conflictului... Pune sângele să-și înscrie cuvântul final: Martin înnebunește...

Probabil că tinerețea — cu meșteșugul ei respectivă: groaza de simplitate — l-a îndemnat pe d. Petrașcu să-și construiască eroul dintr'un mixtum de elemente, de natură să-l încarce structura până la hibrid, fără ca să-l lase să evolueze natural și conform excrescențelor temperamentale. Căci am mai spus, mizeria mare a acestei cărți provine din faptul că până la urmă autorul atribuie sângelui întregul mers al lucrurilor ca și cum în romanul acesta n'ar fi urmărit alt lucru decât să exemplifice și să instruiască mintea un „caz” în care legile biologice se verifică și se afirmă. Ori, eroul din „Sângele” are în conduita lui (mai bine zis: în lipsa lui de conduită) ceva de conștientitate, ceva de generație. Iar relaxarea lui, explicată prin „sânge”, contrariază efectul

întreg al unei caracterologii ce se reclamă, în coeficienți puternici, dela psihoza colectivă. O mentalitate fatalistă, îngrozită de banal, care își exaltează eul tocmai pentru că îl vrea distinct. Și dăpsit de contuziunile ce împingă acul uzat care a urmărit de nenumărate ori același disc: discul evenimentului de viață, al întâmplării umane. Asemenea firi au în chiar terasamentul lor spiritual un determinism propriu, care îi poartă către negare și îi mână continuu să lucideze orice moment, să lucideze chiar obsesia...

Pe d. Dan Petrașcu, dacă va mai scrie, îl vrem mai precizat cu materialul asupra căruia se operează. Și în prealabil, cu sine însuși...

„SURORILE VENIAMIN” se numește noul roman al d-lui Sergiu Dan. Mi se pare că n'am citit de mult o carte atât de puțin verosimilă. Cu eroi mai imposibili și mai lipsiți de motivare. Eu unul n'am înțeles deloc nici pe Felicia Veniamin, nici pe Maria Veniamin, deloc nici chiar pe Mihai Vasiliu, personajul către care simpatia autorului pendulează în chip flagrant. (Vezi bine, Mihai Vasiliu este un corifeu al mișcării comuniste).

Dumneavoastră înțelegeți?

Felicia îl iubește pe Mihai mai mult decât orice pe lume. Îl iubește fără condiție, cu admirație și cu pasiune totodată. Fată de sora sa, Maria, Felicia nu are decât un sentiment de superior dispreț. Și de usoră milă.

Pe de altă parte, Mihai Vasiliu, e prezentat ca o fire fermă, inflexibilă, dură ca sticlețul, care privește dragostea ca pe unul dintre elementele naturale și de pret mijlociu — pe care i le îngăduie timpul liber și corectura manifestelor adresate muncitorilor...

Instărsit, Maria Veniamin, oscilează tot timpul între snobismul firii și pofta minoră de a narveni cu „orice” risc (Maria se dă unui mare industriș). Și acum, judecați acești „eroi” — pe care nu eu, dar autorul cărții îi construiește astfel — în „lumina” faptelor și a finalului:

Mihai Vasiliu, fugărit de poliție, desi cunoaste oarecum trecutul Mariei și cu toate că era amantul „tovarăsei” Felicia, simte nevoia de a evada... în noapte, la bratul Mariei, și, în tocmăi ca un licean îndrăgostit, să-și ducă prietena la cinemateatrul... Pentruca — abia scăpat

din bratele Felicie — să-l găsească zorile în pat, lângă Maria... Nu numai zorile: dar și sora Mariei, Felicia...

Cum credeți că „reacționează” Felicia?

Nu reacționează în niciun fel. Prea burgheza trădare a „tovarășului” Mihai, n'o îndeamnă la alt lucru decât... să-și consoleze sursoara... Să-și culegă suspinele și să-și steargă lacrimile ce curgeau pe urma focosului prieten, acum descoperit și arestat.

Am avut dreptate?

TRADUCEREA LUI MAUGHAM în românește a fost un gând bun, dar o întocmire practică ce a lăsat multe regrete. Este „Impasul” tocmai atât de rău tradus, după cum a scris majoritatea criticii noastre?

Da. Eliptica frazelor trapează chiar pe un necunosător al textului original. Ceiace nu înseamnă că nu s'a chibzuit bine atunci când s'a hotărât redarea în românește a unui roman de-al lui Somerset Maugham. (Personal, as îi preferat editarea romanului tradus în franceză sub titlul: „La femme dans la jungle”).

Am observat că romanul englez contemporan prizează de minune gustul cititorilor noștri. David Herbert Lawrence, autorul pe care toată lumea îl critică, face totuși epoca și se reeditează la noi ca și de aiurea. Maugham este tot atât de compozitionist ca și Lawrence. Scrie, cu dedgetul pe realitate, desi nu afișează un primat al actului sexual. În schimb, acordă preferință cadrului exotic, pe care îl introduce dominant și hotărâtor, în viața eroilor săi. Maugham urmărește încheag și concluzionează fără sinuozități... Ba chiar cu un soi de predică declarată. („Impasul” este romanul unei femei înfrânte de viață lecută și depășită de forța împrejurărilor. Romanul unei femei fără fond, care, în luptă cu fortuitul și cu propriile porniri, slăsește prin a înțelege rostul serios și sensul grav al vieții).

Dar asupra tematicii pe care o desbate literatura engleză actuală (atât de strâns înrudită cu ecranul) vom reveni.

Pentruca această problemă, privită prin anumite dioptri estetice și estetice, ni se pare că deschide o discuție cu rădăcini mai adânci...

MIRCEA MATEESCU

Să ridicăm un monument lui Panait Istrati

Pe scriitorul Panait Istrati l-am cunoscut de mult.

L-am cunoscut ca pe un revelat, ca pe un vagabond, ca pe un esclusivist, ca pe un veșnic învins, ca pe un individ care a renunțat total la sbuciumul cotidian.

De văzut însă nu l-am văzut niciodată.

Și cu toate acestea l-am iubit.

L-am iubit din umbră, din singurătatea camerei mele de lucru cu acea înțelegere a insului care, total ingenușiat în fața nebulozităților de gând anahoret — se încapățânează să nu depășească linia de cunoaștere a fanatismului.

Figura lui osoasă, dură și totuși blândă, săpată nărcă într'un granit al suferințelor, cu umerii obrazilor eștiți și ochii conturați de două lentile puternice, cu părul lui aspru ca firul de cânepă și gura totdeauna înflorită de un rictus amar, rictusul acela amar și adânc care simboliza taina unei răsfăringeri în interior, — mă urmărea, mă persecuta, mă întovărășea în toate izolarile mele sufletești, așa cum mă urmărește și azi, așa cum mă va urmări și mâine, așa cum mă va urmări toată viața.

Dar Panait Istrati e mort — și morții nu trăse decât prin opera lor.

Prin opera lor și amintirea noastră.

Se naște însă o întrebare. O întrebare nevinovată, logică, simplă, spontană: merită sau nu merită Panait Istrati recunoștința noastră? Merită el să fie AL NOSTRU, când el nu era AL NIMANUI? Când nu era al nimănuî tocmai prin faptul că era AL TUTUROR?

Fără indoială!

Căci meritele lui sunt cu atât mai mari, cu cât înțelegea noastră e mai vie, mai obiectivă, mai descătusată de convențional.

Pentruca Panait Istrati, dacă ar fi să-l judecăm prin cadrul sufocant al propagandismului autohton, este cel mai mare purtător de slovă și suflet românesc.

Prin Panait Istrati, slova românească s'a lățit, s'a difuzat, a fost ridicată la adevărata ei valoare, a devenit de notorietate

universală. Nici Eminescu, nici Iorga, nici Titulescu și nici delegații noștri politici n'au făcut mai multă atmosferă existenței noastre ca popor cu trecut istoric și prezent literar.

În fața lui Panait Istrati, ochii s'au deschis ca rotola unui iris, împărțându-se din slova matură, caldă și melodioasă a lui Panait Istrati.

Căci nu cred să existe vreun străin, nu cred să existe vreun ins pe scoarța pământului care, odată ce l-a petiut pe Panait Istrati sau i-a pronunțat măcar numele, să nu gândească în subconștient că Panait Istrati e român, că s'a născut pe pământ românesc, că a crescut și s'a înălțat din seva spirituală a gândului românesc.

Prin cartea viguroasă și dură a lui Panait Istrati, din care flacăra sacră a umanitarismului se involbură deasupra tuturor colțșoarelor universului, încălzind inimile și alungând umbrele milenarului babilonism, frumusețile naturale și spirituale ale pământului românesc luau proporții, se deslăntuiau ca sborul săgetat al pașărilor, entreerau țările și trâmbețau existența noastră de urmași ai magnificului Traian.

Iar astăzi, astăzi când Panait Istrati s'a stins ca un asfințit în sângeat, când opera lui vibrează puternic pe toate strunele orhestrelor spirituale, e de datorie noastră să strângem rândurile, să ne înțovărășim tristețetele și să contribuim cu priosul nostru de recunoștință la ridicarea unui monument care să-l reprezinte pe marele român, pe marele scriitor și umanitarist, Panait Istrati.

Așteptăm așa dar cliva cea mare a preturii postume, când prietenii și adoratorii lui își vor da mâinile, când ACADEMIA ROMANA îi va cinste opera de artă, când guvernul își va înțelege datorie, când SOCIETATEA SCRITORILOR ROMANI își va afirma autoritatea.

Și, mai ales, când conștiințele românești se vor fi luminat com plect de existența postumă a celui mai mare scriitor român.

LIVIU BRATOLOVEANU

Informații literare

■ HORIA, răscolitoarea plachetă a d-lui A. Cotruș, ne-a fost trimisă la reducere și o însemnă cu toată cinstea. Paginile ei conturează adânc, dur și plastic, realitatea sufletească a mucenicului Horia. Reproducem finalul, plin de semnificație și dehumanizare:

ce furci, ce scaune de foc ne-ar mai putea opri, de acum, pe loc?!... când tu ai vrut și-ai îndrăznit

atât, ce vorbe ne-ar putea rămân încă rupte'n gît?!...

cutezanță — viu cutit de foc, iată viața ca pe-un ban fără preț, mi-o joc!

drumul ce'n prăpăstii, rupt prin ceață-l văd, crunt îmi crește foamea de isbândă și prăpăd...

■ CU ocazia săptămânii cărții au apărut ultimele noutăți lite-

rare: Oameni cu sticleți, roman de Damian Stănoiu. Ed. Cartea Românească.

Omul din umbră, roman de Nic. Căpărescu. Ed. Cultura Poporului.

AMBIGEN, roman de Octav Șuluțiu. Ed. Vremea.

Proces de Ion Biberi. Ed. Cultura Națională.

Eros în mănăstire, de Damian Stănoiu. Ed. Alcalay.

Omul care tace, de Al. Lascarov Moldovanu. Ed. Adevărul.

Al. Odobescu, de Al. Dima. Ed. Thesis.

Al. Xenopol, de Licu Pop. Ed. Thesis.

■ PRIMIM două cărți asupra cărora vom reveni: Motive hegeliene în scrisul eminescian și Aspecte și atitudini ideologice, amândouă de Al. Dima, — un tânăr asupra căruia credem tot binele.

REVENDICĂRILE DREPTULUI LA MUNCĂ

Falimentul Social Democrației

Social democrația românească se ciatină. Putreziciunea ideologilor cu eroii și a aosiilor lor cu sânge din apele internaționale, în vine. — a izbucit — în sfârșit — să răzbească chiar cel mai gros toval cu care „conducătorii” și-au înveșmântat obrazul pentru a-și putea dădori — în tihnă — buzunarele.

Purciul a icuit brusc. Animatorii gogoritelor internațional-rentabile — surprinși în toată goliciunea lor și-au pierdut cumpătul și pentru moment rutina. Învinși de furie au reacționat public — huliganic și degradator.

Pe răbojul mișcărilor muncitorești spectacolul trebuie însemnat cu acelaș roșu prin care pe tregaurile desgolite azi au vlăguit nădejdiile și desnădejdiile muncitorești. Înregistrăm: La casa porotului din str. Isvor pezeveanșii proffitori ai tuturor rezimurilor, proffitori ai tuturor cotelor, jetoanelor și diurnelor — și-i înfierăm cu propriile lor nume: Mirescu, Rădăceanu, Munteanu etc., au sponit din bătae pe un alt conducător al socialisților, pentru simplul motiv că acesta și-a permis să aducă anumite eroțiuni cari periclitau brgetele brutelor numite mai sus.

Iată finalul: Tescut de pumni și palme buimac de ploaia ghionților și în iurăturilor confratilor întru conducerea muncitorimii, At. Joșo a ajuns, pe nevrute, sub roțile tramvaiului Isvor, de unde numai efortul disperării watmanului l-a mai putut salva viața.

Acum e internat la spital. Fapta e elocventă și nu mai necesită comentarii. Trebuie subliniate numai izvoarele și metodele.

Social-democratul Mirescu — tovarășul Mirescu și-a luat aere de dictator. Trâmbitasul luptei împotriva burgheziei a săltat, cocolat pe brate trudite, a schimbat lozincă pentru ciolane și a tăludinea pentru ciosvârță.

Bine înțeles, dictatorul Mirescu și-a asigurat — tot în schimbul ciolanelor — și concursul ca drelor „conducătoare”.

De aici se întinde răia. Cadrele miresciene NU ADMIT în partid alte manifestări ideologice în afară de cele ORDONATE de conducerea lor.

Se întâmplă însă că muncitorimea are alte nevoi și alte soluții pentru apărarea intereselor ei decât dictatorul Mirescu. Rezultă în: Pentru apărarea prestigiului și buzunarelor cadrelor miresciene se aplică: dizolvarea, bătae, crima chiar.

Iată izvoarele și metodele actiunilor ale proffitorilor conducătorilor social democrați.

Dacă muncitorul constient se mai poate răbda înveșmântat și condus de banda de tâlhari aciută în confederatia muncii și partidul social democrat îl putea săstăvi să se înscrie și în cealaltă extremă: ...

... înveșmântat și condus de banda de tâlhari aciută în confederatia muncii și partidul social democrat îl putea săstăvi să se înscrie și în cealaltă extremă: ...

Să fie atent numai: În asemenea organizații conducătorii scontează totdeauna „hănosul” iar luptăterii numai ponosul. Dacă însă muncitorul e convins și desgustat de murdăria în care se bălărește acest conducător să reacționeze rezonant zându-se fără culcare și fără Dumnezei de carton E cinșorul și cel mai cinșit sfat ce îl putem da.

S. BRADU

Muncitorii și politica

Intâmplător, ieșiam din strada Apolodor și mă îndreptam spre Podul Senatului pentru a intra în Calea Victoriei, am trecut în revistă o coloană destul de lungă, formată din mulți care mănâncă și beau bine și din mulți, ca să nu exagerez, majoritatea, care n-au nici ce mânca și nici ce bea: muncitorii.

M'am oprit locului, simțind svăc nările inimii mai rezeți, mai puternice. Unde mergea această gloată fără lucru și fără pâine? O clișă m'am simțit fericit, când i-am auzit strigând de departe, crezând că-și strigă în public dreptul, pe care îl are orice individ, la libertate și piață. Dar în momentul când au ajuns lângă mine, acest gând, că s'ar putea salva muncitorul, prin el însuși, a dispărut.

Strigătele lor erau altele decât cele presupuse de mine. Muncitorilor! simt cum mi se strânge inima când trebuie să spun ce-au strigat gurile voastre. Oare „jura Vaida”, „trăiască Vaida, Tillea și Mirto” sunt nune prednice de-a le pronunța voi? Nu, nu! De-o mie de ori nu. Cine va cumpărat așa de ieftin gura voastră? Prin ce miracol și-ași încolonat și-ași defilat prin fața coteiașilor politici, care ling mâna stăpânului și care rănesc la o viață plină de belșug? Voi nu vedeți că strigătele voastre sunt exploatate? Că acei ce mergeau cu bicolorul și cu inițialele d-lui Vaida în piept sunt INTERESAȚI, sunt acei ce mâine au pretenția să vă conducă, (nu vreau să spun la prăpastie, ferească sfântul!) să vă ia al noulea rând de piele? Da, da, muncitorilor blajini, aș să vă ia pielea și la urmă are să vă arunce în gherle și-aș să crăpați de foame, dacă voi le veți cere so-

Dar să lăsăm asta și să credem că gurile voastre n'au rostit acele nune, cu trecut atât de glorios, ci numai niște cuvinte, așa la întâmplare, trecătoare. Vă cunosc pe voi, muncitorilor, cunosc suflul vostru plin de revoltă și stomaicul vostru desert de pâine, știu că v'a ajuns cuțitul la gât (vorba românilui), dar nu văd nici o posibilitate de îndreptare prin alăturarea voastră de cel ce v'a mutilat trupurile cândva. Asta-i politică, muncitorii?! Voi n'aveți ce căuta în politică naționalistă, care va îngreșă burțile verzi ale acelor pe care i-ași întâmpinat la gară, VOI NU VEȚI AVEA NICIODATĂ PAINÉ PRIN „SEFI”, CI PRIN VOI ÎNSIVA. DESROBIREA VOASTRĂ PRIN VOI, NU PRIN „ET”.

Prea au strigat mulți, prea s'au bătut mulți cu pumnii în piept, prea mulți v'au făgăduit și cerut drepturile, și prea mulți n'au făcut nici o ceapă degerată. Acești oameni, care vreau să înșele buna credință a voastră și-a tuturor, sunt actori politici rafinați, cu experiențe și pechime, ce știu să-și joace rolurile așa de bine încât farmecă spectatorii, făcându-i să vie și-a doua oară la spectacolul lor, care spre surprinderea tuturor, nu văd decât o porcărie, o piesă jucată de actori plăguși, care vor să devie plini de grașii la bătrânețe.

J. CORBEA

Săptămâna muncitorească

GREVA DELA BUHUȘI, sau mai precis scris, lockout-ul de la Buhuși a luat sfârșit. După 10 săptămâni de terorizare prin foame, d-l Margulius — și banda — au redeschis porțile pentru toți muncitorii greviști.

Cu toate presiunile aplicate asupra muncitorimii, cu toată conspirația tăcerii presei, — scump plătită — cu toată criminala incapacitate a „inspectorilor cu aere de magnafi”, banda Margulius și-a dat seama că încordarea e maximă și a trebuit să capituleze.

Subliniem cu toată satisfacția izbânda postăvarilor de la Buhuși dar nu uităm să înfierăm, pentru ultima oară indolența acelor cari deși aveau puterea să pună piciorul în pragul pirafilor dela Buhuși, nu au făcut-o decât în ultimul moment — din motive prea străvezii.

Nu trebuia să se uite, nici o singură clipă, că în 1929 milionarii de azi de la Buhuși erau falimentari și că au fost asanați de Stat pentru ca astăzi să-și sporească milioanele pe spinarea muncitorilor.

... înveșmântat și condus de banda de tâlhari aciută în confederatia muncii și partidul social democrat îl putea săstăvi să se înscrie și în cealaltă extremă: ...

LA CANTINA P. T. T., Casierul General, Kir Lerescu, e un „domn” cu puteri discreționare. Despre aceste puteri cari mai sunt și oculte, vom vorbi altă dată. Deocamdată trebuie să recunoaștem că d-sa e foarte întreprid căci numai astfel ne putem explica cum pe lângă că ruțază bani — doar e casier general! — împarte bocancii și șepci — e și furier! — mai e și cantinier! Cu această cantină — ni se pare — povestea stă cam așa: Casa de credit o susține și Kir Lerescu o conduce — bine înțeles cu personal bugetar de la P. T. T., plătit chiar de d-sa; cu alimente transportate cu vehiculele P. T. T., cu porții hotărâte tot de d-sa cu beneficiile încasate tot de d-sa, etc., etc.

Pe vremea când mâncau și particulari la această cantină, afacerile lui Kir Lerescu mergeau bine. Acum afacerile s'au slăbit și mâncarea mai proastă.

Dar cu toate astea dacă nu curge pică, pică și pe de lături — nu din lăturile cantinei! — Ast fel pentru Paște funcționarii P. T. T., au fost aprovizionați cu carne de miel, adușă nu de pe piață unde se vindea cu 18 lei kgr., ci transportată cu vehiculele P. T. T.-ului și — tocmai pentru că transportul nu costa — carnea de miel s'a vândut P. T. T.-iștilor — vai ce economie! — cu 22 lei kgr.

Și se mai spune că acest Kir Lerescu nu are grija de P. T. T.-iști!

Dar să nu uit: Stimate Domnule Lerescu — dacă nu vă supărați, o mică întrebare: Pentru toate aceste mici afaceri căți comptabili ai și cui dai mata-e socoteală? Iartă-mă, nu s'bine informat dar mi se cere să o știu. Ca bun organizator și mai ales pentru că nu ai nimic de ascuns nu mă îndoesc că-mi vei răspunde. Aștept.

● CAMIONAGII C. F. R.-iști pensionarii Scutaru, Păduraru, Vanghelescu etc., constituți în bandă, operează acum și gara Filaret. Șnapanii învechiți în rele, deși au fiecare câte aproximativ 8000 lei pensie lunară — pentru că au proptele — ca să-și poată lăfăi cât mai bine stărvurile, pe lângă rumegarea pensiei mai întreprind și „afaceri” cu cari rupând pâinea din gura copiilor celor mai umili muncitori — camionagii — pot cumpăra ciorapi și chiloți damelor cu tarif urcat.

Nu am avea nimic de spus împotriva „onorabilelor afaceri” ale pensionarilor mai sus plesniți — dacă i-am vedea chiar pe d-lor pe capră și cărând marfa. E revoltător însă ca sub scutul bine voit al relațiilor boeresti, să iei pâinea

acelora cari nefiind pensionari așteaptă acum zadarnic clientul pentru că D. D. asociați au știut să obțină ne concurând ci pe ușa de serviciu, avizele negustorilor cari inghit și tac pentru că au de afaceri cu domni cari nu pot fi injurați decât în gând.

Scandalul cu camionajul la C. F. R., TREBUE să înceteze! Dacă șnapanii Scutaru, Vanghelescu, Păduraru — cu toată banda lor, nu le ajunge pensia pe cari le-o dă statul —, să vie să stea cot la cot cu camionagii de meserie — chiar în frac, de vor — dar să vie să aștepte clientul la poartă, nu în birou.

Să muncească, nu să paraziteze — în dauna acelor cari nu mai au o altă sursă de câștig!

Și de acia atragem încă odată atenția conducătorilor C. F. R.-ului asupra acestei murdării la care se pretează pensionarii fără conștiință dar cu pensie și potență.

Căci sistemul întronat, trebuie să înceteze.

LA C. A. M. Există un fel de ingineri ziși „de carton”. Am fi recunoscători d-lui Director Răpceanu, sau ori căruia C. A. M.-ist dacă ne-ar informa și pe noi ce fel de inginerie e aia și ce studii sunt necesare.

MARIUS BEJAN

Provocatorii P. T. T.-iștilor

La P. T. T. provocatorii sunt deștii Mizeria celor umili sfidată de așa ziși superiori, cari pe lângă leașa ce le-o dă statul mai prelind și plocoane și uneori chiar zeciunala de la subalterni: truda celor umiliți sfidată de acei cari — apărați de erarhia la cari au ajuns — își permit ca pe truda subalternilor să se aranjeze, și să se chibernesească — sunt provocări cari se perpetuează și capătă pe zi ce trece chiar amploare.

Dar nu acestea sunt cele mai grave deși judecând bine pot fi un minunat exemplu de urmat pentru „superiorii ce se ridică”.

Mizeria fizică, umilințele și căpăteliile — toate pe spinarea năcului slujbaş sunt încovârșite de mizeria morală pe care „cei mari” înțeleg să o semene și să o întindă asupra întregului personal inferior P. T. T.-ist.

În loc ca acestui personal inferior să i se dea posibilitatea de a se dezvolta, în loc ca acestui personal — care trăiește în mizerie și se luptă cu truda vieții — să i se dea un pic de lumină, o mână de

ajutor; — speculanții a tot ce e posibil, traficantii tuturor chițibușurilor rentabile îi pune bețe în roate chiar în cea ce din proprie inițiativă și din propria lor trudă, înțeleg să creeze.

Căci cum altfel se pot explica manevrele tuturor buboaelor și tuturor pietrelor, cari li se aruncă în cale de către cei interesați? Și cum pot reacționa P. T. T.-iști inferiori împotriva totalurilor de deasupra lor, cari înțeleg să tragă numai foloase din toate întregirile fictive?

Acțiunea așa zișilor superiori P. T. T.-iști e deadreptul criminală.

E un atentat la munca și suflul inferiorilor, e o minare lentă a instituțiunii care le dă leașa ca să supe groapă tot mai adâncă între adeparații superiori și micii slujbași, e un culralic din cari vor să tragă foloase, toți neisprăviți cu meserie de provocatorii.

D-l dir. general ing. Pitulescu să fie atent.

Inspectorii d-sale îi fac un foarte prost serviciu.

Obidita muncitorime din Turnu-Severin

Nu pricep și nu va înțelege niciodată, orice om cu scaun la cap, de ce în timp ce unii se lăfăiesc într-o viață de lux, lipsită de muncă, sârmanii muncitori își scuipe suflul pentru o bucată de pâine neîndestulătoare atât pentru el cât și familia sa. De oarece chiar patronii fac viața muncitorească mai aspră, muncitorimea trebuie ca acum, în ceasul al 12-lea, să deschidă ochii și să se organizeze — așa cum trebuie — pentru a-și apăra dreptul la muncă și la un trai omenesc.

Un caz, general și care nu iese din comun, este al muncitorimii dela ȘANTIERUL NAVAL și ATELIERELE C. F. R. din T. Severin. Aci în timp ce muncitorimea este vlăguită pentru o brumă de leașă, superiorii se lăfăiesc într-o viață luxuriantă și asupritoare. Amenzi revoltătoare și arbitrare, șicane și concedieri ilegale, abuz în orele de muncă iată cum se oprimă muncitorimea din T. Severin.

În afară de aceasta muncitorimea suferă persecuția politică a șefilor și subșefilor de birou. Spre exemplu: dacă un muncitor nu aderă la politica directorului sau subdirectorului, este încondeiat cu felurite asupriri, cari fac de nesuferit viața muncitorească.

La T. Severin, totul lasă de do-rit, din punct de vedere munci-

toresc. ASISTENȚA ȘI ASIGURĂRILE SOCIALE sunt inexistente și nu ajută muncitorimea. Există și o ASOCIAȚIE DE REVENDICARI ȘI LUPTE PROFESIONALE, care însă nu-i de nici un folos, până acum nedând nici un rezultat.

Concluzia este următoarea: organizarea cinștită a muncitorilor din T. Severin spre a-și căpăta și apăra dreptul la muncă, pentru a fi tratați mai cu omenie de către superiori și retribuiți omeneste.

Muncitorimea severineană să ia aminte cât a fost de ademenită cu promisiuni, să nu se mai încreadă în cei cari au amăgit-o. În cadrul acestei libere tribune muncitorești vom dezbate multe din necazurile lor.

I. C. GHERGHINESCU

Rânduri pentru Traian Cotigă președintele U. N. S. C. R.

Vă scriu în calitatea mea oficială de student, calitate care-mi dă dreptul să vă solicit și care vă impune să dați soluționare și răspuns grabnic celor ce urmează:

Peste ordinul dat de șeful d-tale politic există o conștiință a îndeplinirii datoriei cu care sunteți onorați și dela înălțimea căreia trebuie — orice conștiință curată o reclamă — să vă spuneți cuvânt clar.

Am participat la congres la Craiova. Am văzut ce s'a petrecut acolo și m'am îngrozit.

Nu știu, cei ce n'au fost martori și sunt înșelați de cei ce mint. Nu știți poate nici dv, di-rijori de arii făcute de alții, reprezentate în „Teatrul... Național”.

Succesul, așa sângeros cum a fost, trebuie să-l așteptați.

Și acest „succes” mă preocupă azi pe mine.

Și nu mă interesează nimic din aranjarea lui. Nu mă interesează că s'a mers numai cu legitimații verzi obținute cu suspectă bunăvoință dela ministerul de interne. Nu mă interesează că au fost sau nu atâția nestudenți — oratori, auditori, poliție etc. — și că a fost întocmită o listă neagră a participanților negardiști pe care eu sau alții am figurat. Un singur lucru stăruie în amintirea mea și se revoltă contra felului dv. de a fi, de a înțelege lucrurile.

Da, d-le Tr. Cotigă. Vă aduceți perfect aminte de un congres din 1932 al Federației studenților olteni, la care ati fost chemat (era președinte d. Brașoveanu) și la care v'ati spus cuvântul.

Nu modifică cătuși de puțin adevărul. Ați fost atunci învinuit pentru că păreați a impune, sau a cere pentru anume atitudine naționalistă, studentimea. Și atunci din spațiul unei loji v'ati declanșat conștiința și ați spus: niciodată nu am obligat și niciodată nu voi obliga studentimea să fie numai legionară sau numai cu A. C. Cuza.

Studentimea să fie naționalistă. Ați mai spus că sunteți legionar dar, înainte de toate conștiința vă obligă să respectați postul dv., ca președinte al TUTUROR studenților din centrul studentesc București, în care calitate nu puteați oprima pe nici un student.

Din vorbele de ieri, ce-ați făcut azi?

Ați organizat o poliție cu cauciucuri și mușchiiulatură care a vânat, până la teroare orice student din L. A. N. C., independent, etc. I-a căutat în patrule pe străzi, luându-i cu forța în trăsuri, în care urlau pentru a ascunde țipetele oprimatului, ca fără vină să fie târâți în beciurile și W-closetele prefecturii unde au fost jucați cu picioarele și loviți până la sânge. Totul organizat oficial, pentru o anume ordine...

E vreun neadevăr? Dar iată! Studentul Grigorescu, secretarul g-ral al soc. Studenților în medicină, — chemat oficial deci — și venit în comuna lui de baștină a fost maceat fără să fi zis vreun cuvânt. Spun ei altceva? Să și dea cuvântul de onoare, dacă îl mai au: să jure în fața Arhanghelului pe care îl pângăresc.

Dar studentul Grigorescu e secretarul g-ral al soc. Studenților mediciniști. A fost lovit: vă înținde certificatul medicului legist:

Serviciul Medico Legal
Trib. Dolj
No. 204
1935 Aprilie 19

Domnule prim-procuror,
La adresa dată No. 10474 din

19 Aprilie 1935, am onoarea a vă comunica că examinând pe studentul Grigorescu Gr. din Craiova, str. Domnul Tudor, de 29 ani, constat că prezintă următoarele semne de violență:

1) Ambele pleoape ale ochiului drept sunt intens contuzionate, învinețite și umflate.

2) Albul ochiului drept este înroșit, infiltrat de sânge în porțiunea externă.

3) În regiunea retroauriculară dreaptă (înapoia urechii drepte) o urmă de vânătăe.

4) În regiunea șoldului drept, o contuziune de mărirea unui pod de palmă.

Pacientul acuză dureri abdominale interne fără să se constate un semn de violență. Aceste leziuni sunt rezultatul unei lovirii cu corpuri dure, cum ar fi pumnul și piciorul.

Ele pot dura de 24 ore și are nevoie de 10-12 zile de îngrijiri medicale cu 3-4 zile incapacitate de muncă.

Medic legist (ss) Spânișteanu

Și nu știm măcar dacă Societatea stud. mediciniști care a răspuns întotdeauna când i-au fost lovitii membrii, va lăsa fără răspuns lovirea banditească a alesului lor. Ni-i teamă iar că d. Milcoveanu — acuzat ieri de atâția adversari — tolerează prea mult o atitudine.

Mai vreți, d-le Tr. Cotigă nume? Vi le dăm: Au fost striviți atâți, învinuiți atâția...

De viața noastră, studenți creștini mai răspunde cineva, d-le Traian Cotigă? Trebuie să umblăm toți cu revolverele în buzunar? Dar toți indivizii aceștia nu li-i teamă că vom fi răsunati până în marginea nelegiurii lor? Și dv. pentru că întâmplător sunteți legionar, nu ridicăți cuvânt de împotriva? Dv. cel care acum trei ani răspundeți că nu vă lasă conștiința să oprimați studenții...

Nu credem în Codreanu — ce are a face. Dv. nu sunteți președintele studenților legionari; sunteți președintele tuturor studenților.

Am impresia că tolerați într'adins toate astea.

Vă știu toți că sunteți unul dintre cei „suspecți” pentru căpitan & Co. V'am observat cum căutați să intrați în grațiile acestuia. V'am văzut la 10 Decembrie pe scările palatului Cantacuzino, implorând cu mâna sbătută disperat, urletele și osanalele

studentimii întru îmbunarea șefului, care la plecarea nu v'a întins nici măcar mâna.

Și azi — tot pentru acesta suntem schingiuiți?

Nu, d-le Traian Cotigă. Pentru hatărul lui Corneliu Zelea Codreanu au fost morți destui. Ajunge sângele vărsat...

Dacă dv. vreți să-i sluiți mai 'nainte și mascat să continuați uciderea noastră, spuneți-o răspicat și tare. Lepădați-vă de cele ce-ati zis ieri, lepădați-vă de cel ce ați fost ieri. Nu fiți laș și nu ezitați o clipă măcar. Puneți în mâinile legionarilor piri și revolverele să ne omoare, pândindu-ne douăzeci contra unul (sistem Craiova). Nu vă fie nici teamă: veți fi absolviți de creștinismul colorat al preoților, echipierii ai morții... Veți binemerita astfel de binecuvântarea căpitanului vostru și de blestemul sângelui nostru.

Alegeți: conștiință sau interes. Răspundeți da sau nu, fără înconjur. Fără frică de gloanțele „studentului” Virgil Rădulescu și creștinului preot umil rob al lui Hristos, Grigore Cristescu. Răspunsul și tăcerea vă explică scu vă acuză.

De nu, sluiți mai departe în mormântării noastre. Dar răspundeți tare să aile studentimea, să-și apere trupul ei năinșet și năinșetul de palatul Cantacuzino. Iar noi, câți vom scăpa, vom ști să lovim și să răsunăm nu 30 masacrând pe unul, ci 1 contra 30, isbind însă cum trebuie, acolo unde trebuie. Această să se stie.

La Craiova a curs sânge studentesc. Studenții au fost bătuti cu pretexte imaginare pentru că nu se închinau lui Codreanu.

Au sângerat studenții la Craiova. Nu-i nimica. Ne lovesc fariseii și neputincioșii României interesului ce i-a sfărâmat în conștiința lor.

La Craiova, d-le Traian Cotigă, n'a fost ordine. A fost doar teroare, trei zile și trei nopți. Toți au fost obligați să cânte cum ati urut. Dar sângele vărsat cu ce-l stergem? Dar trupurile băiate cu ce le obloim? Și conștiința Președintelui U. N. S. C. R. ce răspunde?

Sau Traian Cotigă nu aude și nici nu vede. Și ce-a spus, ieri a uitat azi.

Nu aude Traian Cotigă? S'audă și să vadă studentimea amăguită.

PAUL BRADIȘTEANU

Secția feminină a partidului vaidist e condusă de o evreică

Redăm ca încă o dovadă a vahismului d-lui Vaida et Codreanu următoarea notiță din „Tempo” care în materia aceasta e foarte bine informat:

Acțiunea d-lui dr. Vaida Voevod în Capitală are și o secțiune feminină, care și-a constituit zilele trecute comitetul central.

Oficiosul vaidist din Capitală, aducând la cunoștința publicului hotărârile luate în reuniunea comitetului, arată că între fruntașe se află și d-na Aslan, soția d-lui Garabet Mehmet Aslan, fost primar la Galben și în cetățenit recent. „Frontul Românesc” scrie simplu: d-na Aslan, fără să-i spună și numele. Un cititor ne atrage atenția asupra acestui lucru și ne roagă să întrebăm de ce numele Rebeca ar fi de rușine? Fiindcă d-na Aslan e născută Goldenberg și astăzi încă invitații ei se de-

lectează cu ștufca umplută și ficatul de găscă preparate cu rară îndemănare de frunțașă „Frontului românesc”.

Domnul Traian Cotigă care a primit-o și pe d-na Aslan-Goldenberg Rebeca, din ordinul lui Codreanu, ce are de zis? Nu de alta, dar ce vor face legionarele cu o așa frunțașă?

Pentru cititori și abonați

Suntem informați că guvernul prin organele sale din anumite combinațiuni politice, ar fi dat dispozițiuni pentru sustragerea ei dela cei ce o răspundesc. Rugăm pe cititori și abonați să ne semnaleze lipsa gazetei ca să ne putem apăra drepturile încălcate de autoritățile abuzive.

Înainte de toate să ne închinăm în fața mormântului de abia deschis al Maresalului Pilsudski. Tăcut, concentrat, conștient de covârșitoarea răspundere a sarcinii sale, a știut să exteriorizeze acele calități, care se cer pentru consolidarea și afirmarea unui popor. Viața lui, de când a intrat în arena publică se ilustrează printr'un umanitarism național care n'a păcătuit niciodată prin invidie. Autoritatea lui nu era datorită atât unor executări de legi cât atitudinii sale morale, care consta dintr'o voință nietscheeană de a se întrece vecinic pe sine însăși, în disprețul stagnațiunilor, a sistemelor și a tuturor fericirilor Paicnice, simbolizate de democrație. A știut să încătușeze pe conducătorii economiei, ireponsabili în politică și pe politicieni, ireponsabili în economia de stat și să-i conducă cu șefi responsabili de amândouă, făcând din țara lui unul dintre factorii esențiali ai politicii internaționale.

În București, s'au încheiat diverse conferințe și vizite. Indiscutabil că pactul balcanic, cu convențiile economice și politice ce-l încadrează poate avea o înrăurire hotărâtă asupra păcii europene.

Evident că s'au discutat și problemele în afară de cele de interes direct, xaminându-se și consocințele pactului Franco-Rus, ca convențiile anexe rusocero-române de ordin militar.

Ca orice pact sau tratat ele sunt cu două tăisuri, constințind și întărind alianțe, dar puțad provoca izbucniri neașteptate din partea celor împotriva cărora sunt luate, mai ales când angajamente anterioare de asistență nu au fost denunțate.

Și în Jugo-Slavia am asitat la alegeri ca cele din timpul cel mai samavolnic dela noi. Cu toate acestea, guvernul a fost pus în minoritate în diverse județe și 400 de profesori și învățători au fost dați afară din posturile lor Pentru a nu fi votat listele guvernamentale.

În Austria mare fierbere. Se vorbește insistent de o eventuală restaurație cu un Provisorat de regență. — Dovadă mai mult că spiritul de auto-conservare a popoarelor caută instinețiv un punct de rezază și o autoritate unică care să-și impune voința. Nu credem că marile puteri în situația de astăzi ar zvea obiecțiuni prea mari de făcut, căci politica internațională a Austriei n'ar fi întru nimic modificată. Aceași tendință, tot mai accentuată se manifestă și în Grecia și se svede nește chiar că vizita d-lui Maximimos, pe lângă Regina Elisabeta ar fi cu tale.

Desigur că în țări cu o educație civică sumară a maselor, invidiile, ambițiile și venalitatea sunt stăpâne. Până ce ele la rândul lor sunt subjugate de o mână de fier. Este însă rar a găsi acel om, căruia îi trebuie timp să le făurească. Este mai simplu și mai rapid să-și reacducă pe un vechiu cioban, care la rândul lui să-i conducă cu cățiva dulăi pe care și-i alege el.

Față de atitudinea dărză a Micei Inteligeri, Italia nu mai susține Ungaria în revendicările ei teritoriale și revizioniste — astfel că aceasta din urmă va trebui pentru viabilitatea ei să caute chiar în Mica Inteligere un reazăm prin convenții comerciale și financiare. Oricând și oriunde o atitudine fermă și constantă bazată pe principii cinstite și dreptate învinge. Mica Inteligere a folosit Europei pentru garanțarea păcii, mai mult decât amenințările marilor puteri. Și ar fi de dorit ca acum

când și-a croit acest drum, să știe când să se oprească, în simpatii prea pronunțate Pentru unii, pentru anu-și leza interesele economice, cari sunt baza existenței de stat.

Deși la un moment dat s'ar fi părut că conflictul Italo-Abisinian era pe cale de aranjament, astăzi iar tensiunea crește și mișcările de trupe și înarmările continuă, dând impresia că imediat după sezonul căldurilor și a ploilor va izbucni un război. Deși el ar părea că se mărginește între aceste două state, el va fi atent urmărit de atât de Japonia cât și de Anglia și chiar Franța, Abisinia fiind un deuseu dintre cele mai importante și în acelaș timp și un punct esențial de infiltrație în Africa.

Păcat că pe lângă delegațiile străine cari s'au perindat la București, reprezentanții de presă aveau în numele unui mare ziar pe un emigrant din România, d. Weintraub (Cotnăreanu). Cum și prin ce legături a ajuns acolo o știm ea toții.

Din delicatete sau bună cuviință față de importanța zilelor din urmă s'a tăcut. Ar fi bine însă nu se încerce prea des astfel de glume.

CONST. CARAGEA

Bibliografie

PRIMUM:
Unirea, ziar liberal din T. Măgurele.

Lumină din lumină, revistă de cultură religioasă, din Timișoara.

Frunea, revistă bănățeană, Solfa, ziar național-țărănesc, din Orăștie.

Acțiunea Buzăului, dir. Gh. Păslaru.

Pământul, săptămânal din Călărași.

Lupta creștină, gazetă naționalistă pentru popor.

Curierul, dir. V. Spătar.

Orientări, revistă literară din Moinești.

Cuvântul satelor, apare la Timișoara.

Muguri, jurnalul copiilor din Ploesti.

Rânduri, revistă literară băhoreană.

Gazeta bucovinenilor, organ de informații și cultură naționalistă.

Iisus învinge, organ național creștin.

Pentru domniile depozitari

Aducem la cunoștința șilor depozitari că se ANULEAZA dispozițiunea dată în numărul trecut de a lucra cu „Distribuția Presei” care ne-a înșelat buna credință și că vor continua decontările direct cu noi și cu inspectorul nostru d. Basarabescu.

„CRUCIADA”

Gazeta săptămânală
Redacția și Administrația
str. Emil Costinescu, 17
București, 6.

Telefoane: Direcția 4-29-60
Administrația 3-25-27
Tipografia 4-28-86

Abonamentul anual 100 lei
Muncitori și studenți 75 lei
Instituții și autorități 1000 lei
În străinătate 500 lei

Manuserisele nepublicate se arđ